Περιοδος 2η,
Νο 93
Απρίλης 2000
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ
Αλληλεγγύη των εργατών ή "διπλωματία των πολιτών"; σελ. 6-7

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ
Ο θαυμαστός κόσμος του τρελλοκομείου της αγοράς σελ. 11

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΞΟΔΕΥΟΥΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΙΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΑΦΗΝΟΥΝ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΝΑ ΡΗΜΑΞΟΥΝ

ΑΓΩΝΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΙ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Καταρρίπτονται τα ρατσιστικά ψέματα

Σύμφωνα με τον πρόεδρο των Γερμανών βιομηχάνων, «μόνο με την πρόσληψη των καλύτερων ειδικών από την Ινδία, τη Ρωσία και άλλες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης θα καταστεί δυνατό να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας για τους Γερμανούς» Και πιο συγκεκριμένα, υπολογίζουν ότι η ένταξη 30 χιλιάδων ειδικευμένων μεταναστών κάθε χρόνο στην αγορά εργασίας, θα έχει ως αποτέλεσμα την δημιουργία 200 με 300 χιλιάδων θέσεων εργασίας για τους Γερμανούς.

Η απάντηση της κυβέρνησης στους μετανάστες που έρχονται αναζητώντας μια καλύτερη ζωή, είναι οι επιχειρήσεις σκούπα και οι μαζικές απελάσεις

Αυτά και άλλα συναφή στοιχεία, που δημοσιεύτηκαν τις τελευταίες μέρες στις εφημερίδες, αναφορικά με την υπογεννητικότητα και τις μελλοντικές συνέπειες στην οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης, καταρρίπτουν παντελώς τους ρατσιστικούς μύθους που αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος της πολιτικής των αφεντικών και των κυβερνήσεων τους ενάντια στην εργατική τάξη την τελευταία δεκαετία.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 ο ρατσισμός έγινε η επίσημη ιδεολογία των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και των στηριγμάτων τους, των αφεντικών.

Κινδυνολογούσαν οι απανταχού «τιμονιέρηδες μας» ότι η «βάρκα» πάει να βυθιστεί από το παραπανίσιο βάρος των μεταναστών και σήμερα η Eurostat, η Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία, μαρτυρά ότι το 1999 μπήκαν στην Ευρώπη μόνο 717 χιλιάδες μετανάστες έναντι ενός εκατομμυρίου στην Αμερική και ότι ο αριθμός των μεταναστών της προηγούμενης δεκαετίας δεν κάλυψε παρά ελάχιστα το κενό από την υπογεννητικότητα.

Επίσης υπολογίζεται, σύμφωνα με τον ΟΗΕ ότι μέχρι το 2025 η ευρωπαϊκή οικονομία θα χρειαστεί 159 εκατομμύρια μετανάστες για να υπάρχει η αναγκαία ισορροπία ενεργού και μη ενεργού πληθυσμού λόγω της μείωσης των γεννήσεων στην Ευρώπη. Μόνο έτσι, ισχυρίζονται, δεν θα αυξηθεί η ηλικία συνταξιοδότησης για τους ευρωπαίους εργαζόμενους και θα διατηρήσουν το δικαίωμα στις συντάξεις και άλλες σχετικές παροχές.

Ο Σρέντερ, ο σοσιαλδημοκράτης καγκελάριος της Γερμανίας, που έπαιξε το χαρτί του ρατσισμού όσο και ο δεξιός προκάτοχός του, ανάγγειλε πρόσφατα την χορήγηση βίζας σε 30 χιλιάδες μετανάστες ώστε να δοθεί μια λύση στην έλλειψη χειρωνακτών εργατών.

Το 10% των γερμανών είναι άνεργοι και όμως δεν παίρνουν απ' αυτή την δεξαμενή για να καλύψουν τις ελλείψεις σε χειρώνακτες. Η εργατική τάξη αποτελείται από διαφορετικές ομάδες εργαζομένων με ξεχωριστές ειδικότητες, ικανότητες, πείρα και προτιμήσεις που μπορούν να καλύψουν μόνο ξεχωριστές θέσεις εργασίας.

Σύμφωνα με την εφημερίδα το Βήμα, σε πρόσκληση του Εργατικού Κέντρου Πέλλης για την συγκομιδή σπαραγγιών ανταποκρίθηκαν μόνο οκτώ ντόπιοι, σε μια περιοχή που η ανεργία ανέρχεται στο 24%, με αποτέλεσμα οι δήμαρχοι του Νομού να ζητούν αναστολή των απελάσεων των «λαθρομεταναστών».

Παρόλο που οι απανταχού κυβερνήσεις προσπαθούν με τις αλχημείες τους να περάσουν στους εργαζόμενους την αυτόματη σύνδεση μεταξύ ανεργίας και «ξένων εργατών» η πραγματικότητα έρχεται σε σύγκρουση μ' αυτό τον ρατσιστικό μύθο.

Όποια χώρα και αν πάρουμε σαν παράδειγμα, είτε αυτή είναι η Κύπρος είτε η Γερμανία, η πλειοψηφία των μεταναστών κάνουν αυτές τις δουλειές (γεωργικές, κτηνοτροφικές, βιομηχανικοί εργάτες) για τις οποίες δεν υπάρχει ενδιαφέρον από τους ντόπιους.

Αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι μετανάστες όχι μόνο δεν είναι υπεύθυνοι για την ανεργία αλλά είναι απαραίτητοι για την λειτουργία κάποιων τομέων της οικονομίας των ευρωπαϊκών χωρών. Είναι γνωστό για παράδειγμα στην Κύπρο πως αν έφευγαν όλοι οι ξένοι εργάτες που δουλεύουν στις φάρμες θα κατέρρεε η κτηνοτροφική βιομηχανία.

Στην δεκαετία του 1990 η πολιτική περικοπών, που εφάρμοσαν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις στα ωφελήματα των εργαζομένων και στις κοινωνικές παροχές, συσχετίστηκε πολλές φορές με την παρουσία των προσφύγων από τον πόλεμο στην Βοσνία και την αυξημένη μετανάστευση Ανατολικοευρωπαίων μετά την κατάρρευση των ανατολικών καθεστώτων. Με λίγα λόγια ότι οι μετανάστες «συντηρούνταν» σε βάρος των ντόπιων.

Η έκθεση όμως του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) δίνει την απάντηση: οι ξένοι που εργάζονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση παράγουν πλούτο που ισοδυναμεί με το ιλιγγιώδες ποσό των 280 δισεκατομμυρίων λιρών τον χρόνο και το ένα τρίτο του ποσού αυτού πάει σε φόρους.

Όσο αφορά τις αποκοπές για κοινωνικές ασφαλίσεις και συντάξεις, τα ποσά αυτά παραμένουν βέβαια στα ταμεία του κράτους, όπου δουλεύουν, αφού λόγω της προσωρινής παραμονής τους στη χώρα δεν πρόκειται να τους επιστραφούν.

Ένας πενιχρός μισθός είναι το μόνο αντίτιμο που παίρνουν για τον τεράστιο πλούτο που παράγουν.

Μυριάνθη Λοΐζου

Το Γκάλοπ για την Ομοσπονδία

Πρωταθλητές της αλχημείας

Ερευνα του περιοδικού «Σελίδες» που έγινε με την συνεργασία του Κέντρου Ερευνών και Ανάπτυξης του Intercolege και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό στις 18 του Μάρτη καταλήγει στο συμπέρασμα ότι 72.1% των ελληνοκυπρίων λένε όχι στην ομοσπονδία.

Παρόμοιο πρωτοσέλιδο τίτλο είχε και ο Φιλελεύθερος μιά μέρα πριν, παρουσιάζοντας την ίδια έρευνα. Τι έδειξε η έρευνα ομως ώστε ο Φιλελεύθερος να βγάζει αυτό το συμπέρασμα;

Τ' αποτελέσματα της έρευνας ήταν: 27.9% των ερωτηθέντων είπαν ναί σε ομοσπονδιακή λύση, 33.7% είπαν να παραμείνει το κυπριακό σε εκρεμότητα ώσπου να παρουσιαστούν καλύτερες ευκαιρίες, 19.7% δήλωσαν ότι δεν ξέρουν, 7.6% δήλωσαν ότι θέλουν δύο κράτη, 1.6% ότι θέλει διπλή ένωση και 7.2% είπαν άλλες λύσεις. Χρειάζονται πραγματικά ιδιαίτερες ικανότητες στην αλχημεία για να καταλήξει κανείς μέσα απο αυτα τα στοιχεία στο συμπέρασμα ότι το 72.1% είναι αντίθετο στην ομοσπονδία. Αφού μόνο το 27.9% δηλώνουν ανοιχτά υπέρ της ομοσπονδίας, όλοι οι άλλοι είναι αντίθετοι. Μπράβο λογική!!

Οι εμπνευστές αυτής της λογικής φαίνεται ότι θεωρούν ότι δεν έχουμε ούτε νοημοσύνη, αλλά ούτε και μνήμη. Πιστεύουν ότι κανείς δεν θα θυμάται ότι το μόνο απο τα κόμματα που κατέβηκε σε εκλογές με ξεκάθαρη θέση ενάντια στην ομοσπονδία ήταν οι Νέοι Ορίζοτες και δεν κατάφερε να πάρει ούτε το εκλογικό μέτρο του 1.8% για να μπει στη Βουλή. Τα υπόλοιπα κόμματα παρά τις διαφορές τους δέχονται την ομοσπονδία.

Το δίλημμα ναί ή όχι στην ομοσπονδία είναι στην ουσία ένα ψεύτικο δίλημμα που απασχολεί περισσότερο την άρχουσα τάξη, την κυβέρνηση και τους πολιτικούς παρά τους απλούς ανθρώπους. Απασχολεί αυτούς που ενδιαφέρονται για το μοίρασμα της εξουσίας και της κυριαρχίας πάνω στο νησί. Τη μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων δεν την απασχολεί τόσο το ποιά θα είναι η μορφή του κράτους που θα προκύψει μέσα απο κάποια μελλοντική συμφωνία, όσο το να υπάρξει μιά ειρηνική διευθέτηση που να απομακρύνει τον κίνδυνο του πολέμου.

Οι απλοί άνθρωποι Ελληνες και Τούρκοι δεν θέλουν να ζήσουν ξανά τις εμπειρίες του παρελθόντος, τους πολέμους, τη προσφυγία, τους αγνοούμενους και τους σκοτωμένους. Αυτό όμως δεν εξαρτάται, ούτε απο την μορφή του κράτους, ούτε απο τις οποιεσδήποτε συμφωνίες και συντάγματα. Η Γιουγκοσλαβία ήταν μια πολυεθνική ομοσπονδία που όταν μπήκε σε οικονομική κρίση οδηγήθηκε στον πόλεμο και τη καταστροφή. Η Κυπριακή Δημοκρατία απο το '60 μέχρι το '74 ήταν ενιαίο κράτος αλλά αυτό δεν εμπόδισε τις σφαγές και τους πολέμους.

Η προοπτική της ειρήνης δεν βρίσκεται ούτε στα συντάγματα και τις συμφωνίες των καπιταλιστών, ούτε στις εγγυήσεις των ιμπεριαλιστών. Αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα, αυτοί που δεν διστάζουν να οδηγήσουν στο σφαγείο του πολέμου χιλιάδες νεολαίους για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα τους και τη κυριαρχία τους, δεν μπορούν να προσφέρουν καμιά ειρηνική και βιώσιμη λύση.

Η προοπτική της ειρήνης βρίσκεται στην αλληλεγγύη των εργατών σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο. Τα αισθήματα εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης που υπάρχουν ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών όπως αποκαλύπτονται κάθε φορά που τους δίνεται η ευκαιρία -οπως μετά τους σεισμούς στην Τουρκία και στην Ελλαδα και πρόσφατα με τις αιμοδοσίες για να βρεθεί δότης για μεταμόσχευση μυελού των οστών για τον μικρό ελληνοκύπριο Αντρέα και τον τουρκοκύπριο Κεμάλ - είναι η καλύτερη εγγύηση για την ειρήνη.

Αυτά τα αισθήματα είναι που χρειάζεται να αποκαλύπτουμε και να καλιεργούμε και να καταγγέλουμε αλχημείες σαν αυτές του Φιλελεύθερου, αν θέλουμε ν' απομακρύνουμε τον κίνδυνο για νέους πολέμους.

Αγγελική Μιχαήλ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να κάνουμε την πόλωση εργατικούς αγώνες

Γίνεται ξανά λόγος για «επικείμενο ανασχηματισμό» της κυβέρνησης Κληρίδη. Όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά. Η φωτιά όμως δεν αφορά απλά τις προσωπικές επιδώσεις του Κόση, του Αβέρωφ και του Θεμιστοκλέους στη προβολή του κυβερνητικού «έργου».

Πρόκειται για ικανά πολιτικά στελέχη της άρχουσας τάξης. Τα περί ανασχηματισμού προκύπτουν ξανά σήμερα γιατί τόσο έχει ριζώσει η αντίληψη μέσα στον κόσμο ότι η κατάσταση δεν αντέχετε άλλο, που υποχρεώνει την κυβερνητική παράταξη να θέλει να δημιουργήσει εντυπώσεις «αλλαγής».

Να φύγουν όλοι

Η υποκρισία και οι ψεύτικες υποσχέσεις του ΔΗΣΥ (και των ΕΔΗ) είναι φανερές πλέον σε όλους. Το τίμημα της λιτότητας και των φορολογιών είναι πολύ πραγματικό για τους εργαζόμενους.

Μόνο οι τιμές του νερού και του ηλεκτρισμού τους τελευταίους δυο μήνες ανέβηκαν κατά 37%. Οι φορολογίες στα καύσιμα και στα τσιγάρα αυξήθηκαν δυο φορές μέσα σε διάστημα μερικών μόνο χρόνων. Η κατεξοχήν αντιλαϊκή φορολογία του ΦΠΑ όχι μόνο αυξήθηκε στο 8% αλλά τώρα θέλουν να την ανεβάσουν στο 10%. Από την προηγούμενη αύξηση του ΦΠΑ το κράτος άρπαξε από τη τσέπη των εργαζομένων ολόκληρα 654 εκατομμύρια λίρες.

Εκατομμύρια επί εκατομμυρίων που ποτέ δεν δόθηκαν για έργα, για σχολεία, για νοσοκομεία, αλλά που κατέληξαν στη τσέπη των καπιταλιστών και των κερδοσκόπων. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση των οινοβιομηχάνων που «για το καλό της εθνικής οικονομίας» επιδοτήθηκαν με 22 εκατομμύρια για σκοπούς «εκσυγχρονισμού», λεφτά που η ίδια η Γενικός Ελεγκτής σήμερα παραδέχεται ότι έκαναν κυριολεκτικά φτερά. Τα έφαγαν. Η ΚΕΟ ανακοινώνει για φέτος κέρδη 2.8 εκατομμυρίων και την απόλυση 62 εργαζόμενων.

5 εκατομμύρια λίρες δίνονται χωρίς δεύτερη σκέψη για τα καλλιστεία — ένα βαθύτατα αντιδραστικό «θεσμό» — σαν επιδότηση στη τουριστική βιομηχανία, στους ξενοδόχους.

Η ανεργία σήμερα έχει φτάσει το 5% και σύμφωνα με τους αριθμούς του Γραφείου Ευημερίας ο αριθμός των ανθρώπων που ζούν κάτω από το όριο της φτώχιας τριπλασιάστηκε μέσα στη τελευταία δεκαετία φτάνοντας τις 30.000. Ο πραγματικός αριθμός είναι ακόμα μεγαλύτερος.

Σωριάστηκαν στο πάτωμα

Το καμάρι του ΔΗΣΥ, το χρηματιστήριο και ο «λαϊκός καπιταλισμός» του σωριάστηκαν στο πάτωμα. Σε διάστημα ημερών 6 δισ. λίρες — ποσό που αντιστοιχεί με 3 φορές τον ετήσιο προϋπολογισμό του κράτους - έκαναν κυριολεκτικά φτερά. Έκαναν φτερά από τις τσέπες τον «μικροεπενδυτών», του κοσμάκη που πίστεψε ότι το ΧΑΚ μπορούσε να αποδεικτεί οικονομική διέξοδος από το αδιέξοδο. Τρις στις 10 οικογένειες έπεσαν θύματα μιας τεράστιας και «νομότυπης» ληστείας. Μέσα σε όλη αυτή τη φρίκη της οικονομίας του Καζίνο, χιλιάδες κόσμος έχασε και τα λίγα που είχε ή που δεν είχε και του τα δάνεισαν «απλόχερα» οι Τράπεζες για να τα «επενδύσει». Και όμως, μέσα στο κραχ ο «λαϊκός καπιταλισμός» του «πατώματος» απέδωσε κέρδη σε ορισμένους. Σε αυτούς: Στη Τράπεζα Κύπρου 150%, στη Λαϊκή Τράπεζα 404%, στη Sharelink 600%, στη Liberty 4673%.

Σήμερα, όλο αναίδεια, οι ένθερμοι οπαδοί του «λαϊκού καπιταλισμού» όπως ο Π. Προδρόμου «εξηγούν» από τα ΜΜΕ ότι το χρηματιστήριο «δεν είναι για όλους»

Υποκρισία

Το πετσόκομα της ΑΤΑ, η αύξηση του ΦΠΑ, η λιτότητα, η ανεργία, όλα αυτά, μας λένε, χρειάζονται για να εξασφαλιστεί μακροπρόθεσμα η ασφάλεια μας: Για να ενταχθεί η Κυπριακή Δημοκρατία στην Ευρωπαϊκή Ένωσης, για να βρεθεί μια διευθέτηση στο Κυπριακό, για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για μια Κύπρο της ειρήνης και της ευημερίας. Ποιους νομίζουν ότι δουλεύουν;

Η ΕΕ δεν αφορά τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων. Η ανεργία στις χώρες της ΕΕ ανέρχεται σε δεκάδες εκατομμύρια. Είναι «παράδεισος» μόνο για τους υποστηριχτές της λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, και των στρατιωτικών επεμβάσεων.

Η κυβέρνηση Κληρίδη έδειξε ότι καταλαβαίνει πολύ καλά και το τελευταίο σκέλος της εξίσωσης. Ένα χρόνο μετά τον πόλεμο στα Βαλκάνια, ζήτησε επίσημα την συμπερίληψη της Κυπριακής Δημοκρατίας στους «θεσμούς ασφάλειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης», δηλ. την συμμετοχή της στον Ευρωστρατό.

Μπορεί σήμερα να επικρατεί ένα κλίμα ύφεσης και διαπραγμάτευσης στα Ελληνοτουρκικά αλλά είναι εκατοντάδες τα εκατομμύρια που συνεχίζουν να ξοδεύονται για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, για S-300 και TOR-M1. Ο υπουργός Άμυνας Σωκράτης Χάσικος ήταν ξεκάθαρος όταν δήλωνε ότι ο επικείμενος τρίτος γύρος των συνομιλιών όχι μόνο δεν θα σηματοδοτήσει το πάγωμα των εξοπλισμών αλλά την συνέχιση τους.

Αυτό που ενδιαφέρει τον ΔΗΣΥ δεν είναι η ειρήνη αλλά η εξυπηρέτηση των συμφερόντων όλων αυτών που θησαυρίζουν σε βάρος των εργαζομένων — ακόμα και με πόλεμο. Ή, αν καιροσκοπικά το θεωρούν χρήσιμο και συμφέρον, οργανώνοντας εκδήλωση «επαναπροσέγγισης» στο Λήδρα Πάλας, όπως έκαναν πρόσφατα στελέχη του Συναγερμού και στην οποία συμμετείχαν πραξικοπηματίες όπως τον Π. Δημητρίου. (Ο Σαμψών δεν παρευρέθηκε). Η υποκρισία τους δεν γνωρίζει όρια — Την επόμενη βδομάδα οι Κληρίδης, Αναστασιάδης και Δημητρίου έδιναν ξανά τον όρκο της ΕΟΚΑ στο Λευκόθεο κάτω από το τεράστιο λάβαρο στο οποίο αναγραφόταν το τουρκοφάγο «Ζήτω η Ένωσης».

Μόνο με αγώνες

Καμιά ασφάλεια δεν μπορούν να προσφέρουν οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές και η Δεξιά στους εργαζόμενους — ούτε άμεσα ούτε μακροπρόθεσμα. Σε αντίθεση με την πολιτική του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ που συγκρατεί τους αγώνες στο όνομα της «κρισιμότητας των συνομιλιών για το Κυπριακό» και της συγκρότησης εκλογικών συμμαχιών, οι εργατικοί αγώνες μπορούν και πρέπει να ξεδιπλωθούν τώρα.

Για να υπερασπιστούμε το βιοτικό μας επίπεδο αλλά και για να στείλουμε ένα δυνατό μήνυμα επαναπροσέγγισης στα ταξικά μας αδέλφια, τους τουρκοκύπριους εργαζόμενους. Γιατί δίνουν και αυτοί τη δική τους μάχη ενάντια στα δικά τους αφεντικά, τους δικούς τους πολεμοκάπηλους και «Συναγερμικούς».

Αντί απεργίες και συλλαλητήρια για την αντιλαϊκή πολιτική της, η κυβέρνηση αντιμετωπίζει μια χλιαρή αντιπολίτευση απο το ΑΚΕΛ

Οι επαναστατικές ιδέες του Λένιν

Κυκλοφορούν τώρα και οι τρείς τόμοι της βιογραφίας του απο τον Τόνι Κλιφ

Θα τους βρείτε στο βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας, τηλ: 02-349959, Fax: 02-349770

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ψήφο στην Αριστερά

Το πάρα κάτω κείμενο είναι αναδημοσίευση απο την εφημερίδα Εργατική Αλληλεγγύη, βδομαδιάτικη εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα που δημοσιεύτηκε την τελευταία εβδομάδα πρίν τις εκλογές.

Φτάσαμε στην ώρα της κάλπης και η εικόνα που δίνουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης είναι μίλια μακρυά από την πραγματικότητα. Δεν βρέθηκε ούτε ένα κανάλι, ούτε μια εφημερίδα να ενημερώσει ότι το περασμένο Σάββατο 100.000 εργάτες βγήκαν στους δρόμους του Μπέρμιγχαμ - μια από τις μεγαλύτερες πόλεις της Ευρώπης - για να διαδηλώσουν ενάντια στο τρομακτικό κύμα μαζικών απολύσεων που εξαπέλυσε η BMW με την απόφαση να πουλήσει τη Rover.

Τα κανάλια πρόβαλαν τη διαφήμιση του ΠΑΣΟΚ με τα καλά λόγια του Σρέντερ και του Μπλερ υπέρ του Σημίτη. Αλλά δεν λένε κουβέντα για το πράσινο φως που έδωσαν οι σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Αγγλίας για τη διάλυση 50.000 θέσεων εργασίας στην αυτοκινητοβιομηχανία.

Τα κανάλια προβάλουν τις τελευταίες προεκλογικές ομιλίες του Καραμανλή με το σχόλιο ότι "κάνει άνοιγμα στο μεσαίο χώρο". Αλλά δεν λένε ότι το "κεντρώο άνοιγμα" της ΝΔ περιλαμβάνει ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων που θα παραδώσει τράπεζες, συγκοινωνίες, νοσοκομεία, πανεπιστήμια στα χέρια αφεντικών σαν της BMW και της Rover που κλείνουν εργοστάσια και καταστρέφουν μαζικά θέσεις εργασίας.

Ο ορυμαγδός της προεκλογικής προπαγάνδας κρύβει και το μέγεθος των επιθέσεων που ετοιμάζουν οι καπιταλιστές παντού στην Ευρώπη και εδώ, αλλά και την έκταση της εργατικής αντίστασης σ'αυτά τα σχέδια. Η διαδήλωση στο Μπέρμιγχαμ ήταν το μεγαλύτερο εργατικό συλλαλητήριο στην Αγγλία από το 1992. Μια βδομάδα πιο πριν, η Γαλλία είχε δει την μεγαλύτερη κοινή διαδήλωση μαθητών, εκπαιδευτικών και γονιών από την εποχή του Μάη του '68. Ηταν τόσο μεγάλη, ώστε ο Ζοσπέν αναγκάστηκε να παραιτήσει τον δικό του "Αρσένη", στέλνοντας τον υπουργό Παιδείας σπίτι του σ' ένα μαζικό ανασχηματισμό.

Την Κυριακή, πρέπει να πάμε στις κάλπες έχοντας ξεκάθαρο ότι η εικόνα για το "ευρωπαϊκό μέλλον" που μας ζωγραφίζουν είναι πολύ διαφορετική. Αντί για "οικονομική ανάπτυξη" και "κοινωνική αλληλεγγύη" αυτό που έχουμε μπροστά μας είναι κρίση, ταξική πόλωση και σκληρές μάχες. Πρέπει να προετοιμαζόμαστε, γιατί χρειάζεται αλλά και μπορούμε να συγκρουστούμε και να παλέψουμε ενάντια στ' αφεντικά και το παράλογο σύστημά τους.

Το πρώτο βήμα γι' αυτή την προετοιμασία είναι η ψήφος στ' αριστερά. Αν από τις κάλπες βγει ένα δυνατό ποσοστό συνολικά για το ΔΗΚΚΙ, τον ΣΥΝ και το ΚΚΕ, αυτό θα είναι μήνυμα ότι χιλιάδες και χιλιάδες εργαζόμενοι δεν καταπίνουν τα παραμύθια του Σημίτη, ούτε απογοητεύονται από τις προδοσίες του ΠΑΣΟΚ για να γυρίσουν στην δεξιά - αντίθετα, αναζητούν προοπτική προς τ' αριστερά.

Στις Ευρωεκλογές, ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες ψήφισαν μ' αυτό τον τρόπο. Ακόμα κι αν τώρα ο αριθμός αυτός μειωθεί, επειδή πολλοί απ' αυτούς θα ψηφίσουν το ΠΑΣΟΚ για να μην γυρίσει η ΝΔ στην κυβέρνηση - ένα εκατομμύριο κόσμος στα αριστερά του ΠΑΣΟΚ είναι τεράστια δύναμη. Αν μπουν ενωμένοι στη δράση ενάντια στις επιθέσεις των αφεντικών όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι μπορούν να ξεσηκώσουν και το μεγαλύτερο μέρος των εργατών που ψηφίζουν ΠΑΣΟΚ με κρύα καρδιά. Ενα δυνατό εκλογικό αποτέλεσμα για την Αριστερά στις 9 Απρίλη, είναι μήνυμα ότι αυτό το σενάριο μπαίνει στην ημερήσια διάταξη.

Εμείς στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα ξέρουμε καλά ότι οι ηγεσίες του ΚΚΕ, του ΣΥΝ και του ΔΗΚΚΙ δεν έχουν ανταποκριθεί σ' αυτές τις δυνατότητες που ανοίγει η μαζική στροφή προς τ' αριστερά. Η στροφή δεν ξεκίνησε τώρα, παραμονές εκλογών. Φάνηκε τα τελευταία χρόνια στην πράξη, στις δυνατές απεργίες και στα συλλαλητήρια που συγκρούστηκαν με το δεξιό κατήφορο του Σημίτη. Στους αγώνες αυτούς είδαμε τη δυναμική της βάσης αλλά και τις αδυναμίες των ηγεσιών.

Γι' αυτό η ψήφος μας δεν είναι άκριτη. Η θέση μας είναι: χρησιμοποιήστε στις κάλπες τα ψηφοδέλτια του ΣΥΝ, του ΚΚΕ και του ΔΗΚΚΙ για να καταγράψουμε μια δυνατή στροφή προς τ' αριστερά και να στείλουμε το μήνυμα στους καπιταλιστές ότι θα βρουν τους εργάτες μπροστά τους. Αλλά για να αξιοποιήσουμε αυτή τη δυναμική ελάτε να οργανώσουμε τη συνέχεια μαζί, μέσα από τις γραμμές του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος. Είμαστε ένα κόμμα που όλο το προηγούμενο διάστημα έδωσε δείγμα γραφής και για την ενωτική τακτική του και για την επιμονή του στις ιδέες της Επανάστασης και του Σοσιαλισμού.

Η ψήφος στ' αριστερά είναι η σωστή επιλογή την Κυριακή. Αλλά η ψήφος ποτέ δεν είναι αρκετή. Κάντε ταυτόχρονα και την επόμενη επιλογή, ελάτε να παλέψουμε μαζί.

Το "Σιάτλ" πάει στην Ουάσιγκτον
στις 16 Απρίλη - ενάντια στο ΔΝΤ

Εβδομάδα διαδηλώσεων σχεδιάζεται στην Ουάσινκτον για να συμπέσει με την ετήσια σύσκεψη της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου από τις 9 ως 16 Απριλίου. Οι διοργανωτές περιμένουν μεγάλη συμμετοχή. Η μεταφορά έχει οργανωθεί σε πανεθνικό επίπεδο και η λίστα των υποστηρικτών έχει διεθνή χαραχτήρα.

"Ομάδες Αμεσης Δράσης" σκοπεύουν να διακόψουν το "γλέντι" των τραπεζιτών. Η δράση περιλαμβάνει από δύο μαζικές διαδηλώσεις μέχρι παρουσίαση καλλιτεχνικής σάτιρας για τη δράση των μεγαλοκαρχαριών. Ενας θίασος ξεκίνησε περιοδεία στα μέσα Μάρτη από το Γκέινσβιλ της Φλόριντα , ταξιδεύοντας από την Ανατολική Ακτή, μέχρι το Μόντρεαλ και ξανά πίσω στην Κολούμπια. Ο διευθυντής του είπε, ότι "η επιτυχία μας θα είναι να ενημερώσουμε την κοινωνία για το ρόλο της Διεθνούς Τράπεζας και του ΔΝΤ στην παγκόσμια διακυβέρνηση και να βάλουμε σε δράση χιλιάδες ανρθώπους, έτσι ώστε στις 16 Απριλίου να δημιουργήσουν ένα φεστιβάλ αντίστασης".

Ο Απρίλιος στη Ουάσιγκτον είναι μόνο ένα από τα γεγονότα που ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια ύστερα από την εξέγερση στο Σιάτλ. Διαδηλωτές στο Νιου Τζέρσεϊ, στο Ωστιν, στο Τέξας και στη Νέα Ορλεάνη παρεμπόδισαν συσκέψεις οικονομικών οργανισμών. Οι διαδηλωτές στο Σαν Φραντσίσκο και στο Σιάτλ υπόσχονται να κάνουν την Πρωτομαγιά του 2000 "αξέχαστη". Η AFL-CIO (η αμερικανική συνομοσπονδία Εργατών) έχει καλέσει πανεθνική εργατική συγκέντρωση στην Ουάσιγκτον στις 12 Απριλίου, αλλά δεν προσυπογράφει το αγωνιστικό κάλεσμα στις 16 Απρίλη. Αντίθετα η Ομοσπονδία των δημοσίων υπαλλήλων και πολλά άλλα εργατικά σωματεία στέλνουν αντιπροσωπίες.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΝΙΚΟΛΑ ΗΛΙΑΔΗ

Στις 20 Μαρτίου έφυγε από κοντά μας ο φίλος και σύντροφος Νικόλας Ηλιάδης.

Σκοτώθηκε στην προστατευόμενη περιοχή του Ακάμα, εκεί όπου κατά τραγική ειρωνεία λίγες μέρες μετά, το υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να προεκτείνει την τουριστική ζώνη προς όφελος του μεγαλοεπιχειρηματία Φωτιάδη.

Ο Νικόλας, άνθρωπος γεμάτος ζωντάνια και ενέργεια πήρε μέρος σε μια σειρά κινητοποιήσεις για την προστασία του περιβάλλοντος στην Πάφο και ενάντια στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Όμως το περιβάλλον ήταν μια πλευρά μόνο της πολιτικής του δραστηριότητας. Σαν φοιτητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στα μέσα της δεκαετίας του '80, ήταν παρών στις διάφορες φοιτητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις, πάντοτε με την πλευρά των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που διατηρούσε μαζί τους πολιτικούς δεσμούς.

Ήταν άνθρωπος του πάθους και της δράσης και αισθανότανε θυμό ενάντια στην ανελευθερία, την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Κάθε φορά που υπήρχε κάποια κινητοποίηση ή πολιτική εκδήλωση ερχότανε από την Πάφο χωρίς να υπολογίζει αποστάσεις.

Τον θυμόμαστε στην κινητοποίηση έξω από τα κελιά του αστυνομικού σταθμού Λάρνακας ενάντια στο βάρβαρο ξυλοδαρμό των 80 μεταναστών από την ΜΜΑΔ φωνάζοντας «Ξένοι και ντόπιοι εργάτες ενωμένοι» και «Να διαλυθούν τα ΜΜΑΔ».

Πριν λίγους μήνες, οργισμένος από την ρατσιστική υστερία των ΜΜΕ ενάντια στους Ρωσοπόντιους στην Πάφο προσπάθησε με άλλους να δώσει απάντηση στις δηλώσεις του βουλευτή Πιττοκοπίτη και του Ε.Γ ΠΕΟ Φακοντή «για διασπορά των Ρωσοπόντιων σε άλλες πόλεις» για να μη δημιουργήσουν γκέτο!

Ήταν ένθερμος υποστηρικτής της επαναπροσέγγισης και τον θυμόμαστε στις κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικισμό.

Διατηρούσε μια στενή πολιτική σχέση με την Εργατική Δημοκρατία δίνοντας γενναιόδωρα με κάθε ευκαιρία οικονομική ενίσχυση. Πριν μερικά χρόνια οργάνωσε μια συζήτηση στην Πάφο γύρω από το Κυπριακό με σκοπό να φέρει κόσμο σε επαφή με τις θέσεις της Εργατικής Δημοκρατίας. Τον θυμόμαστε να είναι παρών στις εκδηλώσεις της οργάνωσης όπως, το τριήμερο Μαρξισμού που οργανώνεται κάθε Οκτώβρη, σε ανοιχτές συζητήσεις και σε πάρτι. Η τελευταία πολιτική πράξη του Νικόλα τέλη Φλεβάρη, λίγο πριν φύγει για Αθήνα, ήταν να διακινήσει στην Πάφο το ψήφισμα που κυκλοφορήσαμε σαν οργάνωση ενάντια στον φασίστα Χάιντερ, μαζεύοντας 20 υπογραφές και £14 ενίσχυση.

Ο χαμός σου Νικόλα, μια τραγική απώλεια για την οικογένεια, τους φίλους και συντρόφους σου στην Πάφο και σε μας. Σύντροφε, θα σε θυμόμαστε πάντοτε δίπλα μας στη μάχη για την επανάσταση και για μια καινούργια ελεύθερη κοινωνία.

Φαίδων Βασιλειάδης

ΔΙΕΘΝΗ

ΗΠΑ

Μπόινγκ: Μεγάλη νίκη των απεργών

Την Δευτέρα 20 Μάρτη, 18.000 μηχανικοί και τεχνικοί της Μπόινγκ -της τεράστιας αμερικανικής βιομηχανίας αεροπλάνων- που απεργούσαν για 40 ολόκληρες μέρες, επέστρεψαν νικητές στις δουλιές τους. "Κερδίσαμε όλα όσα διεκδικούσαμε", δήλωναν θριαμβευτικά οι εκπρόσωποι των σωματείων, "πρόκειται πραγματικά για μια μεγάλη νίκη".

Η καρδιά της απεργίας ήταν το Σιάτλ -η πόλη όπου είχε ξεσπάσει τον περασμένο Δεκέμβρη η εξέγερση ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Στην απεργία όμως συμμετείχαν οι μηχανικοί και οι τεχνικοί σε όλα σχεδόν τα γραφεία, τα εργαστήρια και τα εργοστάσια της Μπόινγκ - από την Αριζόνα και την Καλιφόρνια μέχρι το Ακροτήριο Κονάβεραλ στη Φλόριντα.

Οταν ξεκίναγε η απεργία, στις αρχές Φλεβάρη, κανένας δεν περίμενε ότι θα μπορούσε να κρατήσει πάνω από μερικές μέρες. Στα 54 χρόνια της ύπαρξής της η SPEEA, το κλαδικό συνδικάτο των μηχανικών της αεροναυτικής βιομηχανίας, έχει κατέβει μόνο μια φορά σε απεργία -μια 24ωρη το 1993. Μέχρι τον περασμένο Οκτώβρη η SPEEA δεν ανήκε καν στην AFL-CIO, τη Γενική Συνομοσπονδία εργατών στις ΗΠΑ. Η πλειοψηφία των μελών της -σχεδιαστές αεροσκαφών, μηχανικοί αεροδυναμικής, αεροναυπηγοί κλπ- θα απέριπτε, μέχρι πριν λίγο, σαν "παράλογη" την ιδέα ότι έχει οποιαδήποτε σχέση με την εργατική τάξη.

Και όμως! Ηταν ακριβώς αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι που ψήφισαν μαζικά υπέρ της απεργίας στις αρχές Φλεβάρη. Και ήταν ακριβώς αυτοί οι ίδιοι που έκαναν βάρδιες, για έξι ολόκληρες βδομάδες, έξω από τις εγκαταστάσεις της Μπόινγκ, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην εργοδοσία, ανεμίζοντας σημαίες και πλακάτ και καλώντας τους συναδέλφους τους να μην περάσουνε την πύλη.

Η απεργία είχε τρομαχτική επιτυχία. Ολες οι προσπάθειες της εργοδοσίας να τρομοκρατήσει και να διασπάσει τους εργαζόμενους έπεσαν στο κενό. Τον Φλεβάρη η παραγωγή έπεσε στο μισό: από τα 30 αεροπλάνα που έπρεπε να παραδοθούν από τις 9 μέχρι τις 28 Φλεβάρη, παραδόθηκαν μόνο τα 15. Μέχρι τις 18 Μάρτη είχαν παραδοθεί όλα και όλα 2 ακόμα! Για την Μπόινγκ η ζημιά μετριέται σε εκατοντάδες εκατομμύρια δολλάρια. Στα μέσα Μάρτη η εταιρία προσέφερε αυξήσεις σε αυτούς που θα γύριζαν πίσω, ενώ απειλούσε με απολύσεις αυτούς που θα συνέχιζαν. Την περασμένη Δευτέρα ο εκπρόσωπος της εργοδοσίας ήταν αναγκασμένος να παραδεχτεί ότι η "έκκληση" είχε αποτύχει: "Δεν υπήρξε σημαντικός αριθμός εργαζομένων που να πέρασε τις απεργιακές φρουρές" δήλωσε γεμάτος απογοήτευση.

Στις αρχές της χρονιάς η διοίκηση της Μπόινγκ έστειλε ένα προκλητικό πακέτο προτάσεων για τη νέα συλλογική σύμβαση στο σωματείο. Οι προτάσεις προέβλεπαν μείωση των εργοδοτικών εισφορών στα ασφαλιστικά ταμεία -που θα καλύπτονταν από τους ίδιους τους εργαζόμενους- και αντί για αυξήσεις μηδαμινά επιδόματα και μάλιστα δεμένα με την αύξηση της παραγωγικότητας!

Το 1999 τα καθαρά κέρδη της Μπόινγκ ξεπέρασαν, χάρη στην εντατικοποίηση της δουλιάς και τις μαζικές απολύσεις των προηγούμενων χρόνων, τα 2,3 δισεκατομμύρια δολάρια. Αντί για άλλη ανταμοιβή οι εργαζόμενοι θα έπρεπε τώρα να υποχρεωθούν και σε νέες θυσίες.

Το περασμένο Αύγουστο τα σωματεία των εργατών που δουλεύουν στα εργοστάσια της Μπόινγκ είχαν κερδίσει αυξήσεις και επιδόματα πάνω από 10% χωρίς καν να απεργήσουν -η εργοδοσία υποχώρησε λίγες ώρες πριν ξεσπάσει η απεργία που είχαν αναγγείλει. Τα αφεντικά της Μπόινγκ νόμισαν ότι θα μπορούσαν τώρα να αντιστρέψουν το κλίμα, επιδεικνύοντας "πυγμή" απέναντι στους μηχανικούς και τους τεχνικούς, που -δεν υπήρχε αμφιβολία διαβεβαίωναν οι "ειδικοί"- δεν επρόκειτο να αντιδράσουν.

Η κινητοποίση της SPEEA άφησε και τους εργοδότες και τους "ειδικούς" τους συμβούλους άφωνους. Η νίκη των συναδέλφων τους τον Αύγουστο και οι κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη στο Σιάτλ είχαν οπλίσει τους απεργούς της SPEEA με μια πρωτοφανή αυτοπεποίθηση.

Τελικά η διοίκηση κατέβασε μια νέα πρόταση: οι περικοπές στις εργοδοτικές εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία εξαφανίστηκαν. Οι εργαζόμενοι κέρδισαν ετήσια επιδόματα 2.500 δολαρίων και εγγυημένες αυξήσεις κάθε χρόνο.

Η εργατική τάξη, όμως, έχει κερδίσει στην πραγματικότητα πολύ περισσότερα. "Σε όλη μου τη ζωή ήμουνα με την πλευρά της εργοδοσίας" έλεγε ένας απεργός στους δημοσιογράφους. "Ο πατέρας μου ήταν διευθυντής στο Ραστ Μπέλτ, όπου μεγάλωσα, και τότε είχαν γίνει πολλές άγριες απεργίες. Δεν ήθελα να ανήκω στο οργανωμένο εργατικό κίνημα. Ομως έρχεται μια στιγμή που αναγκάζεσαι να παλέψεις για τα δικαιώματά σου". Τα ίδια σκέφτονται σήμερα εκατοντάδες χιλιάδες συνάδελφοί του -στην Μπόινγκ, την Φορντ, την Τζένεραλ Μότορς και όλες τις άλλες επιχειρήσεις των ΗΠΑ. Απόδειξη, τα 11 χιλιάδες νέα μέλη του τμήματος της SPEEA στην Μπόινγκ, που έχει διπλασιάσει τη δύναμή του μέσα στους τελευταίους 6 μήνες.

ΓΑΛΛΙΑ

Ανασχηματισμός κάτω από την πίεση των απεργιών

Την Πέμπτη 16 Μάρτη 800.000 δάσκαλοι, καθηγητές και εργαζόμενοι στα σχολεία κατέβηκαν σε απεργία ενάντια στην "εκπαιδευτική μεταρρύθμιση" που προωθεί η κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν. Την ίδια μέρα οι διαδηλωτές στους δρόμους του Παρισιού και των άλλων μεγάλων πόλεων της Γαλλίας ξεπερνούσαν το μισό εκατομμύριο. Ηταν η μεγαλύτερη διαδήλωση, εκπαιδευτικών, μαθητών, γονιών, απο τον Μάη του '68.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν την Παρασκευή 24 Μάρτη με νέα απεργία των καθηγητών και πανεθνική διαδήλωση στο Παρίσι στην οποία συμμετείχαν πάνω απο 200.000 άτομα. Ο Ζοσπέν υποσχέθηκε πρόσθετη χρηματοδότηση για την παιδεία αλλά οι καθηγητές δεν δέχτηκαν να σταματήσουν τις απεργίες

Ο Ζοσπέν αναγκάστηκε να υποχωρήσει, ο Αλέγκρ "απολύθηκε". Την ίδια τύχη είχε και ο υπουργός Οικονομικών Κριστιάν Σοτέρ. Τα σχέδιά του για τη φορολογική μεταρρύθμιση ξεσήκωσαν θύελλα απεργιών.

Σπασμένες υποσχέσεις

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ζοσπέν ανέβηκε στην εξουσία την άνοιξη του 1997. Η νίκη του σε εκείνες τις εκλογές αντανακλούσε την ελπίδα και την αυτοπεποίθηση του εργατικού κινήματος, που με τις τεράστιες απεργίες του είχε συντρίψει, λίγους μήνες πριν, την δεξιά κυβέρνηση του Αλέν Ζιπέ. Ο Ζοσπέν κέρδισε τις εκλογές μοιράζοντας "αριστερές" υποσχέσεις -για την ανεργία, την παιδεία, τα νοσοκομεία κλπ. Η εκπαίδευση, υποτίθεται ότι θα ήταν μια από τις πρώτες προτεραιότητες της κυβέρνησής του.

Ομως, παρά τις υποσχέσεις οι προϋπολογισμοί της κυβέρνησης του Ζοσπέν προβλέπουν λιγότερα κονδύλια για την παιδεία από ότι ο τελευταίος προϋπολογισμός της δεξιάς κυβέρνησης του Ζιπέ. Οι "μεταρρυθμίσεις" του Αλέγκρ ξεσήκωσαν θύελλα οργής. Ενας καθηγητής, μιλώντας στους δημοσιογράφους, περιέγραψε με αυτά τα λόγια την "εκπαιδευτική μεταρρύθμιση": "Υποταγή των σχολείων στους νόμους της αγοράς". Είναι μια μεταρρύθμιση σαν αυτή που προωθεί ο Αρσένης στην Ελλάδα και ο Ουράνιος Ιωαννίδης εδώ.

Η εξέγερση ξεκίνησε από τη νότια Γαλλία, από τις περιοχές γύρω από τη Νιμ και το Μονπελιέ, μια από τις περιοχές με τις μεγαλύτερες ελλείψεις σε δασκάλους και καθηγητές. Από εκεί οι κινητοποιήσεις απλώθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα για να καταλήξουν, στην τεράστια απεργία και διαδήλωση της 16ης του Μάρτη. "Το σχολείο είναι το πεζοδρόμιο" φώναζαν χιλιάδες μαθητές, καθηγητές και γονείς καθώς βάδιζαν μέσα από τους κεντρικούς δρόμους του Παρισιού. Οι κινητοποιήσεις υποστηρίζονται από όλα τα σωματεία των εκπαιδευτικών.

Οι εκπαιδευτικοί δεν είναι οι μόνοι που κινητοποιήθηκαν αυτόν τον καιρό στη Γαλλία. Οι εφοριακοί βρίσκονται και αυτοί σε κινητοποιήσεις ενάντια στις "μεταρρυθμίσεις" στη δημόσια διοίκηση, που τους χτυπάνε άγρια. Χιλιάδες εφοριακοί κατέβηκαν στους δρόμους του Παρισιού την ίδια μέρα που διαδήλωναν και οι εκπαιδευτικοί.

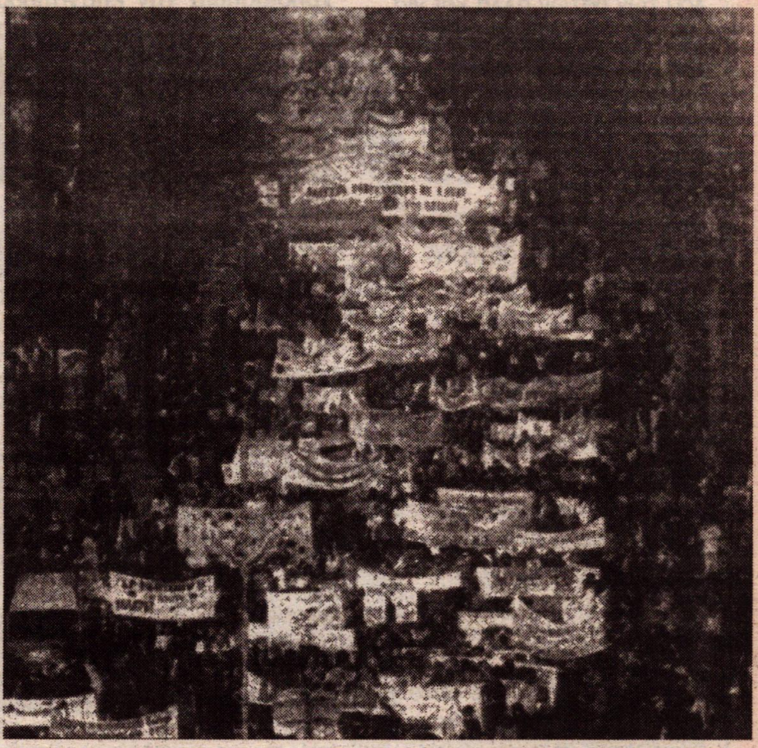

Στο Μπελφόρντ της Ανατολικής Γαλλίας 13.000 εργαζόμενοι έκαναν διαδήλωση ενάντια στις περικοπές θέσεων εργασίας που ανακοίνωσε η τεράστια εταιρία Αλστομ.

Σε απεργιακές κινητοποιήσεις βρίσκονται και δεκάδες άλλοι κλάδοι -οι εργαζόμενοι στις βιομηχανίες αλουμινίου, οι ταχυδρομικοί, οι εργάτες καθαριότητας. "Η γενική απεργία όλων αυτών που έχουν μπουχτίσει" έγραφε χαρακτηριστικά μια γαλλική εφημερίδα.

Οι συνεχόμενες κινητοποιήσεις μπορούν όχι μόνο να εξασφαλίσουν νίκες στα άμεσα ζητήματα όπως πέτυχαν οι εκπαιδευτικοί αλλά και να βαθύνουν την αριστερή στροφή που έχει χαρακτηρίσει τη γαλλική κοινωνία τα τελευταία χρόνια.

ΑΓΓΛΙΑ

Διαδήλωση 100.000 ενάντια στις απολύσεις

Στις 1 Απρίλη 100.000 εργάτες, από κάθε γωνιά της Βρετανίας, συγκεντρώθηκαν στο Μπέρμιγχαμ, μια βιομηχανική πόλη βορειοδυτικά του Λονδίνου, για να διαδηλώσουν ενάντια στη διάλυση της Rover, που απειλεί να πετάξει στην ανεργία δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους.

Η Rover μέχρι το 1988 αποτελούσε τμήμα της μεγάλης, κρατικοποιημένης British Leyland -μιας εταιρίας που απασχολούσε δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και παρήγαγε σχεδόν το 40% των αυτοκινήτων που κυκλοφορούσαν στους δρόμους της Βρετανίας.

Στα μέσα της δεκαετίας του '80 η British Leyland μπήκε στο στόχαστρο της ιδιωτικοποίησης της κυβέρνηση της Θάτσερ. Η Jaguar, που έφτιαχνε αυτοκίνητα πολυτελείας, πουλήθηκε στην αμερικανική Ford, η Rover στην British Aerospace και λίγα χρόνια αργότερα, για δεύτερη φορά, στην γερμανική BMW. Ο Τόνι Μπλερ, ο σημερινός πρωθυπουργός της Βρετανίας, δήλωνε τότε «ενθουσιασμένος» για την συμφωνία: ήταν η εγγύηση «για τον επόμενο αιώνα» ελεγε μιλώντας στη Βουλή.

Τα νέα αφεντικά ζήτησαν αμέσως θυσίες από τους εργάτες για να σώσουν την επιχείρηση. Μέσα σε λίγες μέρες 2.500 θέσεις εργασίας είχαν καταργηθεί. Αυτοί που έμειναν αναγκάστηκαν να δουλεύουν ατέλειωτες ώρες, για ελάχιστα χρήματα. «*Πριν από ένα μήνα*», έλεγε την περασμένη βδομάδα ένας εργαζόμενος από το εργοστάσιο του Λονγκμπρίτζ, «*η BMW μας κάλεσε σε μια γιορτή. Πήγα με την οικογένειά μου. Μας έκαναν μια περιήγηση στο εργοστάσιο και ύστερα μας έδειξαν τα σχέδια για τα νέα μοντέλα. Οι διευθυντές ζητούσαν συγνώμη από τις γυναίκες μας, που μας ανάγκαζαν να δουλεύουμε τόσες ώρες. Το μέλλον μας, όμως, έλεγαν, ήταν εξασφαλισμένο. Ηταν όλα ψέμματα*».

Λίγες μέρες αργότερα τα αφεντικά της BMW ανακοίνωσαν την πώληση της Rover στην Alchemy, μια βρετανική επιχείρηση που ανήκει στον διαβόητο πολυεκατομμυριούχο Τζον Μόουλτον. Ο Μόουλτον δεν νοιάζεται ούτε για την παραγωγή αυτοκινήτων, ούτε για τους εργαζόμενους, ούτε για τις θέσεις εργασίας. Η Alchemy είναι μια εταιρία «επενδύσεων» που ειδικεύεται στη διάλυση επιχειρήσεων. Τα σχέδιά της για τη Rover δεν είναι να την αναπτύξει αλλά να την συρρικνώσει, να την κλείσει και να ξεπουλήσει τα περιουσιακά της στοιχεία -τα κτίρια, τα οικόπεδα, τα εργοστάσια, τα μηχανήματα, τα εμπορικά ονόματα κλπ- ένα ένα. Ο Μόουλτον ελπίζει να βγάλει δισεκατομμύρια από αυτή την κερδοσκοπία.

Η Alchemie δεν κρύβει τα σχέδιά της για την Rover: 9.500 εργάτες θα απολυθούν άμεσα, μέσα στις πρώτες 5 βδομάδες. Αν περάσουν, αυτές οι απολύσεις, θα διαλύσουν τις ζωές δεκάδων χιλιάδων οικογενειών: ολόκληρες κοινότητες, χτισμένες γύρω από τα εργοστάσια της Rover, θα ερημώσουν. Χιλιάδες εργαζόμενοι στα σουπερμάρκετ, τα εμπορικά καταστήματα, τις συγκοινωνίες κλπ θα χάσουν και αυτοί τις δουλειές τους.

Χρόνια τώρα ο Μπλερ και οι «εκσυγχρονιστές» φίλοι του σαν τον Σρέντερ στη Γερμανία ή τον Σημίτη στην Ελλάδα καλούν τους εργάτες να γίνουν «πιο ευέλικτοι» για να μπορέσουν να ωφεληθούν από την «πρόοδο» που φέρνει η «παγκοσμιοποίηση». Τώρα ο Στέφεν Μπάιερς, ο υπουργός Βιομηχανίας του Μπλερ, περιορίζεται να εκφράζει την «λύπη» του για τους εργάτες της Rover και να ψελίζει ότι είναι τα «*αθώα θύματα... παγκοσμιοποιημένων δυνάμεων*» για τις οποίες ο ίδιος τίποτα δεν μπορεί να κάνει.

Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, όμως, έχουν διαφορετική άποψη. Οι 100.000 που μαζεύτηκαν την 1η του Απρίλη στο Μπέρμιγχαμ είναι η καλύτερη απόδειξη γι αυτό.

Επαναπροσέγγιση σημα

Αλληλεγγύη των εργ

Οι χιλιάδες ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι που έτρεξαν να δώσουν αίμα για τον μικρό Αντρέα που χρειάζεται επειγόντως μεταμόσχευση μυελού των οστών αλλά και για τον 12χρονο Κεμάλ αποκάλυψαν για άλλη μια φορά τα αισθήματα αλληλεγγύης και φιλίας που υπάχουν μέσα στους απλούς ανθρώπους και στις δυό πλευρές.

Δεν είναι η πρώτη φορά που αποκαλύπτονται αυτά τα αισθήματα. Οι σεισμοί το περασμένο καλοκαίρι σε Τουρκία και Ελλάδα έδωσαν την ευκαιρία να καταγραφούν σε μαζική κλίμακα παρόμοια αισθήματα και στις δυό πλευρές.

Αυτο το κλίμα ήταν που σε μεγάλο βαθμό ανάγκασε και τον Παπανδρέου και τον Τζέμ να ανταλλάσουν φιλοφρονήσεις και να μιλούν για μιά νέα περίοδο προσέγγισης των δυό χωρών. Μέσα σε αυτό το κλίμα βλέπουμε μέχρι και τον Συναγερμό να οργανώνει εκδήλωση επαναπροσέγγισης με ελληνες, τούρκους, ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους δημοσιογράφους στο Λήδρα Πάλας με θέμα τον ρόλο των ΜΜΕ στην ελληνοτουρκική προσέγγιση και τον Αναστασιάδη να χαιρετίζει την εκδήλωση.

Στην Πύλα οργανώθηκε σεμινάριο με τη συμμετοχή ακαδημαϊκών και ιστορικών απο τις δυό πλευρές με θέμα την αφαίρεση απο τα βιβλία της ιστορίας των σοβινιστικών αναφορών και των στοιχείων εκείνων που καλιεργούν τη μισαλλοδοξία και το εθνικιστικό μίσος μέσα στους μαθητές.

Στο Πέργαμος οργανώθηκε απο ομάδες νέων εκδήλωση με τη συμμετοχή εκατοντάδων νέων και απο τις δυό πλευρές.

Αυτές τις μέρες η ΕΔΟΝ οργανώνει δεκαήμερο επαναπροσέγγισης και το ΑΚΕΛ εκδηλώσεις στη μνήμη των Καβάζογλου - Μισιαούλη που αποτελούν σύμβολα της ελληνοτουρκικής φιλίας.

Η επαναπροσέγγιση μοιάζει ξαφνικά να είναι κάτι στο οποίο συμφωνούμε σχεδόν όλοι, απο την Εργατική Δημοκρατία, το ΑΚΕΛ, μέχρι και το Συναγερμό.

Ετσι έχουν τα πράγματα, η επαναπροσέγγιση είναι μιά υπερταξική πολιτική που μπορεί να καλύπτει απο την άκρα αριστερά μέχρι και την δεξιά;

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές όλες οι εκδηλώσεις δημιουργούν ένα θετικό κλίμα για την επαναπροσέγγιση, ανεξάρτητα απο τα κίνητρα και τον τρόπο που χρησιμοποιά την επαναπροσέγγιση το κάθε κόμμα. Μέσα σ' αυτό το κλίμα ένας κόσμος αρχίζει να ξεφορτώνεται τις εθνικιστικές ιδέες και να βλέπει την ανάγκη για επαναπροσέγγιση των απλών ανθρώπων των δύο κοινοτήτων.

Αυτό φαίνεται και απο τις αντιδράσεις που προκαλουν τέτοιες εκδηλώσεις στους σοβινιστές και τους απορριπτικούς. Η Κλαίρη Αγγελίδου έχυσε όλο το ελληνοχριστιανικό της φαρμάκι για να κατακεραυνώσει όσους θέλουν να ακουμπίσουν τα βιβλία της ιστορίας. Αρθρα στις δεξιές εφημερίδες καταγγέλουν όσους συναντώνται με τουρκοκύπριους σε σεμινάρια ή εκδηλώσεις όπως αυτή στο Πέργαμος. Η ίδια η Καίτη Κληρίδη που είναι υπεύθυνη του γραφείου επαναπροσέγγισης του Συναγερμού προπυλακίστηκε απο τραμπούκους τους κόμματος της σε εκδήλωση με θέμα την επαναπροσέγγιση στη Λεμεσό.

Είμαστε αντίθετοι σε αυτές τις επιθέσεις και καταγγέλουμε τους σοβινιστές που τις προκαλούν παρά το ότι δεν συμφωνούμε ουτε με την «επαναπροσέγγιση» της Καίτης Κληρίδη ούτε με τη πολιτική του κόμματος της.

Η «επαναπροσέγγιση» που υποστηρίζει η Καίτη Κληρίδη και ο Συναγερμός, δεν έχει να κάνει ούτε με την προοπτική της ειρήνης, ούτε με την αναγνώριση των δικαιωμάτων των τουρκοκυπρίων.

Υστερόβουλη

Η «επαναπροσέγγιση» που υποστηρίζει ο Συναγερμός είναι ψεύτικη και υποκριτική. Είναι μια υστερόβουλη «επαναπροσέγγιση» που έχει σαν στόχο «*να αφαιρέσει το επιχείρημα απο τον Ντεκτάς ότι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι δεν μπορούν να ζήσουν μαζί*» όπως εξήγησε ο ίδιος ο Αναστασιάδης. Είναι μιά «επαναπροσέγγιση» που προσπαθούν να την στρέψουν εναντίον της άλλης πλευράς.

Είναι μιά πολιτική που στοχεύει να ξεγελάσει τους τουρκοκύπριους ότι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα απο την ελληνοκυπριακή και ελληνική πλευρά και να δεχτούν μια λύση όσο γίνεται πιό κόντα στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Γι αυτό εξάλλου δηλώνουν ότι «*η επαναπροσέγγιση είναι συστατικό μέρος του αντικατοχικού μας αγώνα*».

Είναι μια εθνικιστική πολιτική που δεν έχει να κάνει τίποτα με τα αισθήματα αλληλεγγύης και φιλίας των απλών ανθρώπως στις δυό πλευρές. Γι αυτό και οι υποστηριχτες της όπως την Καίτη Κληρίδου και τον Αναστασιάδη αλλά και τον ίδιο τον Κληρίδη δεν έχουν κανένα προβλημα να εναλλάσουν την πολιτική του «ενεργού υφαιστίου» με την πολιτική της «επαναπροσέγγισης». Χρησιμοποιούν όποια μπορεί να τους εξυπηρετήσει καλύτερα την κάθε στιγμή. Γι αυτό και δεν έχουν κανένα πρόβλημα την στιγμή που μιλούν για «επαναπροσέγγιση» να υποστηρίζουν τους S300, ή να συμμετέχουν σε φιέστες σαν αυτή που οργάνωσαν οι «σύνδεσμοι αγωνιστων» στο Ελευθέρια την 1η του Απρίλη και επανέλαβαν τον όρκο της ΕΟΚΑ για την ενωση. Γι αυτό ο Αναστασιάδης δεν εχει κανένα πρόβλημα να μιλά στους τουρκοκύπριους στο Λήδρα Πάλας για επαναπροσέγγιση και στη πρώτη γραμμή των καλεσμένων να κάθεται ο αναπληρωτής πρόεδρος του κόμματος του, ο Παναγιώτης Δημητρίου, ο «υπουργός» της πραξικοπηματικής κυβέρνησης του τουρκοφάγου Σαμψών.

Δυστυχώς και η «επαναπροσέγγιση» που υποστήριζει το ΑΚΕΛ δεν διαφέρει και πολύ απο αυτήν που υποστηρίζει ο Συναγερμός. Οι αναφορές ότι «*η πολιτική της επαναπροσέγγισης είναι συστατικό μέρος του αντικατοχικού και απελευθερωτικού μας αγώνα για επανένωση της πατρίδας μας*» αφθονούν στις διακηρύξεις του ΑΚΕΛ και της ΕΔΟΝ αυτές τις μέρες που γίνονται οι εκδηλώσεις για τους Καβάζογλου και Μισιαούλη.

Το ΑΚΕΛ εχει κάθε δικαίωμα να δηλώνει ότι είναι ο εμνευστής της πολιτικής της επαναπροσέγγισης γιατί πράγματι ήταν το πρώτο κόμμα που μίλησε γι' αυτή τη πολιτική ανοιχτά. Αυτό σίγουρα είχε να κάνει με το γεγονός ότι είναι το κόμμα που είναι υποχρεωμένο να λογοδοτεί στην εργατική τάξη που είναι απο τη φύση της διεθνιστική αλλα δυστυχώς δεν είχε να κάνει με μιά ταξική διεθνιστική ανάλυση του κυπριακού. Αντίθετα, ήταν αποτέλεσμα μιάς ρεαλιστικής ανάλυσης που στηριζόνταν στις πραγματικότητες που δημιούργησε για τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό η ήττα του '74. Αφού δεν μπορούμε να νικήσουμε τους αντιπάλους μας στρατιωτικά ας προσπαθήσουμε να κερδίσουμε πίσω όσα περισσότερα μπορούμε με ειρηνικούς τρόπους.

Δεν χρειάζεται παρά να θυμηθούμε πόσες φορές ο Χριστόφιας διακύρηξε δημόσια ότι «*αν μπορούσαμε να κάνουμε πόλεμο και να τον κερδίσουμε θα ήμουν ο πρώτος που θα πήγαινε να πολεμήσει*». Αυτή η δήλωση αποκαλύπτει το πραγματικό περιεχόμενο που δίνουν στην «επαναπροσέγγιση» και που δεν εχει καμιά σχέση ούτε με ειρήνη, ούτε με διεθνισμό. Είναι μια υστερόβουλη επαναπροσέγγιση που δεν διαφέρει σε τίποτα απο αυτήν του Συναγερμού.

Εθνική ενότητα

Αυτού του είδους η πολιτική ξεχνά τον ταξικό διαχωρισμό της κοινωνίας σε εργάτες και αφεντικά, σε καταπιεστές και καταπιεσμένους, σε αυτούς που έχουν τον έλεγχο της κοινωνίας και ορίζουν τη ζωή μας και εμάς που δεν έχουμε παρά την εργατική μας δύναμη για να δουλεύουμε. Αντίθετα χωρίζει τους εργάτες σε δικούς μας και ξένους, σε συμπαρτριώτες και αλλοδαπούς ανάλογα με το πού γεννήθηκαν.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι υποστηριχτές της, απο τον Συναγερμό και τις ομάδες «επίλυσης διαφορών» μέχρι και το ΑΚΕΛ κάνουν διάκριση ανάμεσα στους «τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας» και τους τούρκους εκ Τουρκίας, τους «έποικους». Δέχονται την «επαναπροσέγγιση», με τους τουρκοκύπριους, δηλαδή να ζήσουμε ξανά μαζί αλλα όχι με τους τούρκους και ζητούν να φύγουν όλοι οι «έποικοι».

Η επιμονή σε αυτή τη τοποθέτηση και οδηγεί ακόμη και σε γελοίες καταστάσης οπως οταν ο Αναστασιάδης σχολιάζοντας τις χιλιάδες των εργαζομένων που έτρεξαν απο το βορρά στο Λήδρα Πάλας για να δώσουν αίμα για τον μικρό Αντρέα είπε «*Δείχνουν έτσι οι τουρκοκύπριοι συμπατριώτες μας ότι*

είναι καμωνένοι απο την ίδα πάστα με μας» αγνοώντας προφανώς οτι πολλοί απο εκείνους που πήγαν για να δώσουν αίμα ήταν «εποικοι», ή παιδιά «εποίκων», ή σύζυγοι «εποίκων», ολων αυτών δηλαδή που δεν ανήκουν στην κυπριακή «πάστα» και πρέπει να φύγουν.

Η πιό καθαρή πολιτική διατύπωση αυτής της θέσης είναι το σύνθημα της ΕΔΟΝ «οι τούρκοι της Κύπρου είναι αδελφοί μας, οι τούρκοι της Κύπρου δεν είναι εχθροί μας». Ενα αταξικό σύνθημα που εξυπακούει ότι ο Ντεκτάς και ο Εроγλου είναι αδέλφια μας επειδή γεννήθηκαν στην Κύπρο και τα εκατόμμυρια των εργατών της τουρκίας που παλεύουν και συγκρούονται με την κυβέρνηση, τους στρατοκράτες και την άρχουσα τάξη της χώρας τους είναι εχθροί μας. Ούτε ο Ερογλου, ούτε ο Ντεκτάς είναι αδέλφια μας όπως δεν είναι και ο Κληρίδης, ο Σιακόλας, ο Παρασκευαϊδης, ο Κίκης Λαζαρίδης, ο Σόλων Τριανταφυλλίδης και το υπόλοιπο συνάφη των κεφαλαιοκρατών εδω και στην Ελλάδα. Ούτε με τους πρώτους θέλουμε να επαναπροσεγγιστούμε, ούτε με τους δεύτερους. Δεν έχουμε τίποτα κοινό με αυτούς. Αυτοί είναι εκείνοι που αποφασίζουν τους πολέμους και εμείς είμαστε εκείνοι που σκοτώνονται στους πολέμους.

Σε τέτοια αδιέξοδα οδηγεί η πολιτική που βλέπει την επαναπροσέγγιση σαν «*ύψιστο πατριωτικό καθήκον*» όπως την χαρακτήρησε ο Γ. Γ. της ΕΔΟΝ, Στέφανος Στεφάνου.

Γι αυτό εξάλλου μπορεί και το ΔΗΣΥ να την υιοθετεί χωρίς κανένα πρόβλημα. Ολοι τους ελπίζουν να τους βοηθήσει να εξασφαλίσουν μια διευθέτηση του κυπριακού που να εξυπηρετεί όσο γίνεται περισσότερο τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής και ελληνικής πλευράς, δηλαδή του ελληνοκυπριακού και ελληνικού καπιταλισμού.

Θέλουν ακόμη να χρησιμοποιήσουν την επαναπροσέγγιση στα διπλωματικά τους παζάρια και μανούβρες. Σήμερα, η νέα ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων, που διαμορώθηκε μετά τον πόλεμο του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια, θέλει την Ελλάδα και την Τουρκία να συνεργάζονται για να επιβάλουν την σταθερότητα στη περιοχή. Η συνεργασία παραγόντων απο τις δυό πλευρές εξυπηρετεί και αυτό το σκοπό. Γι αυτό ο Παπανδρέου μίλησε για «διπλωματία των πολιτών». Ενα όρο που τα κόμματα εδώ υιοθέτησαν με μεγάλη χαρά γιατί εκφράζει και τις δικές τους προσδοκίες. Η «διπλωματία των πολιτών» περιορίζεται κυρίως σε επίπεδο επαφών μεταξύ παραγόντων, επιστημόνων, επαγγελματικών ενώσεων, εκπροσώπων οργανώσεων και άλλων παρά σε μαζικές εκδηλώσεις. Στην ουσία αυτό είναι που κάνουν τα κόμματα. Γι αυτούς «επαναπροσέγγιση» είναι η «διπλωματία των πολιτών». Το ότι πολλές φορές τέτοιες εκδηλώσεις παίρνουν μαζικό χαρακτήρα, αυτό ωφείλεται κυρίως στην αυθόρμητη διάθεση των απλών ανθρώπων απο τα κατω και στις δυό πλευρές.

Διεθνισμός

Αυτη η αυθόρμητη διάθεση του κόσμου δεν έχει καμιά σχέση με τις υστερόβουλες επιδιώξεις των πολιτι-

ίνει...

γατών

κών παραγόντων και των ηγεσιών των κομμάτων, παρά τη σύγχιση και την απογοήτευση που σπέρνουν.

Αυτό είναι ένα σημαντικό στοιχείο που φάνηκε σε όλες τις δικοινοτικές εκδηλώσεις τα τελευταία χρόνια αλλα και στις συγκινητική ανταπόκριση της εργατικής τάξης και της νεολαίας κατα τη διάρκεια των σεισμών σε Ελλάδα και Τουρκία και τώρα για τον Αντρέα και τον Κεμάλ. Είναι ενα απαραίτητο στοιχείο για να μπορέσουμε να χτίσουμε ένα μαζικό και ειλικρινές κίνημα επαναπροσέγγισης μέσα στους ελληνοκύπριους.

Αυτό όμως δεν αρκεί απο μόνο του. Χρειάζονται οι ιδέες του διεθνισμού για να μπορέσουμε ν' αντιμεωπίσουμε όλο αυτό το νεφέλωμα της σύγχισης και της απογοήτευσης.

Χρειαζόμαστε μιά πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης που να στηρίζεται στην ταξική ανάλυση της κοινωνίας. Η επαναπροσέγγιση δεν μπορεί να είναι μια υπερταξική πολιτική. Δεν μπορούμε να καλούμε τους τουρκοκύπριους να επαναπροσεγγιστούν με τον Κληρίδη, τον Αναστασιάδη, τον Παναγιώτη Δημητρίου, ή τον Θάσο Σοφοκλέους που ορκίζεται στην ένωση, όπως δεν μπορούμε και δεν θέλουμε εμείς να επαναπροσγγιστούμε με τον Ντεκτάς, τον Ερογλου, τον Ασίλ Ναδήλ, ή τους γκρίζους λύκους.

Η επαναπροσέγγιση είναι μια πολιτική που πρέπει να έχει σαν στόχο να καλιεργήσει την εμπιστοσύνη, την αλληλεγγύη και την ταξική ενότητα ανάμεσα στους εργαζόμενους των δυό πλευρών, Ελληνες και Τούρκους. Αυτή η ταξική ενότητα και αλληλεγγύη των εργατών είναι η καλύτερη εγγύηση για την ειρήνη αλλα και απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουμε ν' αλλάξουμε την κοινωνία και να ξεφορτωθούμε μιά για πάντα το σύστημα που γεννά την αδικία, την εκμετάλευση, τις κρίσεις και τους πολέμους.

Η επαναπροσέγγιση δεν είναι με κανένα τρόπο πατριωτικό καθήκον που μας ενώνει με την κυβέρνηση μας και τους τους εθνικιστές. Αντίθετα είναι μια πολιτική που πρέπει πρώτα και κύρια να στρέφεται ενάντια στο Κληρίδη και τους εθνικιστές στη δική μας πλευρά.

Ειναι μιά πολιτική που δεν βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρηνική συνύπαρξη ελλήνων και τούρκων. Που σέβεται την θεληση των τουρκοκυπριων οπως αυτοι την εκφραζουν και οχι οπως εμεις θα θελαμε.

Μια πολιτικη που δειχνει ξεκάθαρα οτι εμεις οχι μονο δεν εχουμε καμμια σχεση με τα σχεδια και τις βλεψεις της δικης μας αρχουσας ταξης αλλα αντιθετα ειμαστε αποφασισμενοι να παλεψουμε εναντια σ'αυτα.

Για μας η επαναπροσεγγιση ειναι αναποσπαστο μερος της ταξικης μας παλης, της παλης για εργατικη εξουσια και σοσιαλισμο.

Ντίνος Αγιομαμίτης

35 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΑΒΑΖΟΓΛΟΥ - ΜΙΣΙΑΟΥΛΗ

Το πάρα κάτω κείμενο είναι αναδημοσίευση συνέντευξης που έδωσε στην Εργατική Δημοκρατία ο Πέτρος Μισιαούλης αδελφός του δολοφονημένου ήρωα, το 1995. Ήταν η τελευταία του συνέντευξη αφού 10 μήνες αργότερα, πέθανε και ο ίδιος κτυπημένος από τον καρκίνο. Οι εμπειρίες και η μαρξιστική σκέψη του Πέτρου Μισιαούλη παραμένουν πάντα μια σημαντική πηγή πληροφοριών και πάνω απ' όλα πολιτικών μαθημάτων.

Ποιο ήταν το κλίμα της περιόδου που έγινε η δολοφονία των Καβάζογλου και Μισιαούλης;

Ήταν μια περίοδος που ο εθνικισμός ήταν πολύ έντονος και στις δυο κοινότητες. Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη παρά τις συμφωνίες της Ζυρίχης που υπόγραψε συνέχιζε την πολιτική την ένωσης. Στην αρχή κάπως συγκαλυμμένα και μετά τελείως φανερά και επίσημα.

Οι τουρκοκύπριοι έπρεπε να εξοντωθούν πολιτικά για να μην μπορούν να αντιδράσουν σε αυτή τη πολιτική. Ο Μακάριος αρνήθηκε από την αρχή να εφαρμόσει τις διατάξεις του συντάγματος που προέβλεπαν παραχωρήσεις στους τουρκοκύπριους όπως το δικαίωμα τους να εκλέγουν δικούς τους δήμαρχους στις πέντε μεγάλες πόλεις.

Η αντιπαράθεση έφτασε στο αποκορύφωμα το Φθινόπωρο του '63 όταν ο Μακάριος προσπάθησε να αλλάξει το σύνταγμα και να αφαιρέσει από αυτό όλες τις διατάξεις που ήταν υπέρ των τουρκοκυπρίων. Ακολούθησαν οι συγκρούσεις του '63 - '64 κατά τις οποίες οργίασαν τα πρωτοπαλίκαρα του Μακάριου όπως τον Γιωρκάτζη και τον Σαμψών και οι τουρκοκύπριοι αναγκάστηκαν να στριμωχτούν και να αποκλειστούν μέσα στους θύλακες.

Αυτές τις επιλογές του Μακάριου δυστυχώς τις υποστήριξε τότε και η αριστερά όπως και την πολιτική της ένωσης.

Παρόλα αυτά υπάρχουν εργάτες και διανοούμενοι, αυτά τα χρόνια που επιδιώκουν την συμφιλίωση και από τις δυο πλευρές. Υπήρξαν πολλοί τέτοιοι αγωνιστές αρκετοί από τους οποίους πλήρωσαν με την ζωή τους την αφοσίωση τους στην προσέγγιση των δυο κοινοτήτων ιδιαίτερα μέσα στους τουρκοκύπριους.

Μέσα στα γκέτο που ήταν κλεισμένοι οι τουρκοκύπριοι γίνονταν εύκολα θύματα των σωβινιστών της πλευράς τους και δολοφονούνταν ανεμπόδιστα. Ακόμα και πολλοί από αυτούς που ζούσαν στις ελληνικές περιοχές απειλούνταν και δολοφονούνταν. Έτσι έβαλαν στο στόχαστρο τους και τον Καβάζογλου.

Ποιος ήταν ο Καβάζογλου;

Ήταν ένας προλετάριος γιος πολυμελούς οικογένειας, οργανωμένος αγωνιστής, μέλος του ΑΚΕΛ. Αργότερα έγινε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής. Παρενθετικά πρέπει να πω ότι ο Καβάζογλου ήταν ο πρώτος και ο μοναδικός τουρκοκύπριος που πήρε τέτοιο πόστο στο κόμμα. Αυτό νομίζω δείχνει πόσο υποτιμούνταν και παραγνωρίζονταν ακόμα και από την αριστερά οι τουρκοκύπριοι.

Πολύ νωρίς ο Καβάζογλου διαπίστωσε τις δυσκολίες και τα εμπόδια που δημιουργούσε η πολιτική του κόμματος στη δουλειά του μέσα στις τουρκοκυπριακές μάζες. Πως μπορούσε να απευθυνθεί στους τουρκοκύπριους και να τους οργανώσει όταν το κόμμα υποστήριζε την ένωση και τον Μακάριο; Αυτό τον οδήγησε σε σύγκρουση με το κόμμα. Έτσι άρχισε να πέφτει υπό δυσμένεια και να εγκαταλείπεται μόνος και απροστάτευτος.

Παρόλα αυτά συνέχισε να αγωνίζεται με αυταπάρνηση χωρίς να τρομάζει από τους κινδύνους που δημιουργούνταν από την αντι-σοβινιστική του δουλειά μέσα στους τουρκοκύπριους.

Πως έγινε η δολοφονία;

Εκείνη την ημέρα, θα πήγαινε στη. Λάρνακα για σύσκεψη με τουρκοκύπριους συντρόφους. Οι συνεργάτες του, της επαγρύπνησης που είχαν σαν καθήκον την προστασία του, αρνούνταν να τον συνοδέψουν, είτε γιατί δεν μπορούσαν, είτε γιατί δεν ήθελαν επειδή ήξεραν τους κινδύνους και προσπαθούσαν να αποτρέψουν και τον ίδιο από αυτή την αποστολή.

Στην επιμονή του αναζητήθηκε άλλος συνοδός και στρατολογήθηκε ο Κώστας Μισιαούλης, ο οποίος για πρώτη φορά έπαιρνε μέρος σαν συνοδός του Καβάζογλου. Ο Κώστας είχε κανονισμένη άλλη δουλειά, μαζί με εμένα για οικογενειακό πρόβλημα. Αλλά υποχρεωμένος από το γεγονός ότι δεν βρισκόταν συνοδός για τον Καβάζογλου προτίμησε να συνοδέψει ο ίδιος τον φίλο και σύντροφο του.

Οδηγός στο αυτοκίνητό του ξεκινήσανε για την Λάρνακα, με ενδιάμεσο σταθμό στο δρόμο παρά την Λουρουτζίνα, για να παραλάβουν τουρκοκύπριους συντρόφους για τη σύσκεψη. Αντί σύντροφοι όμως τους περίμεναν ένοπλοι δολοφόνοι, οι οποίοι προηγούμενα είχαν απομονώσει τους συντρόφους τους.

Οι δολοφονικές σφαίρες θα ένωναν για πάντα τους δυο συντρόφους, αφήνοντας πίσω τους ένα μεγάλο κενό.

Σίγουρα ο σοβινισμός κέρδισε τότε μια σημαντική νίκη με την δολοφονία των δυο αγωνιστών. Όμως αυτή η θυσία έγινε, τουλάχιστο για τους ελληνοκύπριους, σύμβολο της ελληνοτουρκικής φιλίας και της επαναπροσέγγισης. Πως βλέπεις τις εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που γίνονται σήμερα στην επέτειο των 30 χρόνων από τη δολοφονία;

Ήταν μια νίκη του σοβινισμού αλλά ήταν και μια τραγική υπογράμμιση των αδιέξοδων της εθνικιστικής πολιτικής της αριστεράς, η οποία με τη πολιτική της ένωσης και την υποστήριξη που έδινε στον Μακάριο οδήγησε τους τουρκοκύπριους αριστερούς, υποστηριχτές της προσέγγισης, στην απομόνωση μέσα στην κοινότητα τους και τους έκανε εύκολα θύματα των σοβινιστών.

Το ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να παίξει τον ρόλο που περίμεναν οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αγωνιστές της εργατικής τάξης. Δεν μπόρεσε να κρατήσει ενωμένη την εργατική τάξη και να μπει μπροστά στη πάλη ενάντια στο σοβινισμό. Να αντισταθεί στην προσπάθεια του Μακάριου και των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να εξοντώσουν τους τουρκοκύπριους. Έμεινε και μένει ως τα σήμερα προσκολλημένο στον εθνικισμό, και θυσιάζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο βωμό της εθνικής ενότητας και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Οι εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης που οργανώνει σήμερα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι καλές. Όμως επαναπροσέγγιση δεν είναι μόνο να τιμούμε τους νεκρούς, να κάνουμε γιορτές ή να συναντιόμαστε με τουρκοκύπριους. Και αυτά είναι καλά και χρήσιμα, αλλά επαναπροσέγγιση σημαίνει πρώτα από όλα να πολεμήσουμε τον σοβινισμό μέσα στη δική μας πλευρά, να καταγγείλουμε τις ευθύνες της δικής μας άρχουσας τάξης και τα σχέδια που έχει σε βάρος των τουρκοκυπρίων. Ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε την θυσία των Καβάζογλου και Μισιαούλη είναι να παλέψουμε να φύγει αυτή η κυβέρνηση που έχει κάνει τον σοβινισμό επίσημη πολιτική, που στήνει πολεμικά δόγματα και αναβιώνει τον Γριβισμό και την ενωσιολογία.

ΑΚΑΜΑΣ

Αλλο ένα δώρο στο κεφάλαιο

Η εξαγγελία της απόφασης της κυβέρνησης για τον Ακάμα επιβεβαίωσε αυτό που για χρόνια φαινόταν ότι ήταν ο στόχος της : να δώσει όσα πιο πολλά μπορούσε στο κεφάλαιο και στους μεγαλοϊδιοκτήτες της περιοχής, αδιαφορώντας για την προστασία του περιβάλλοντος. Σαν αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσει θύελλα αντιδράσεων και καταγγελιών, τόσο από περιβαλλοντιστές, αλλά και από επιστημονικούς φορείς όπως το ΕΤΕΚ.

Σύμφωνα και με τον πρόεδρο του ΕΤΕΚ η γη διαφόρων μεγαλοϊδιοκτητών μέσα στα όρια του Ακάμα ανταλλάσσεται με γη σε άλλη περιοχή που όρισε η κυβέρνηση. Έτσι ο Φωτιάδης που σήμερα κατέχει περίπου 700 σκάλες στην περιοχή της Φοντάνα Αμορόζα, όπου ο συντελεστής δόμησης είναι πολύ χαμηλός και η αξία της γης δεν ξεπερνά τις 2,000 - 3,000 κατά σκάλα, θα πάρει ίση έκταση γης σε άλλη περιοχή κοντά στα Λουτρά της Αφροδίτης όπου η αξία της γης ξεπερνά τις 70,000 - 80,000 κατά σκάλα. Αυτό σημαίνει ότι ο συγκεκριμένος επιχειρηματίας θα πάρει ένα δώρο της τάξης των 50 - 60 εκατομμυρίων λιρών.

Την ίδια ώρα οι κάτοικοι της περιοχής αφήνονται στο έλεος της ερήμωσης και της εγκατάλειψης με ψεύτικες υποσχέσεις ότι θα "αναπτυχθούν" με την εφαρμογή των αποφάσεων της κυβέρνησης για τον Ακάμα. Η εμπειρία έδειξε για ακόμη μια φορά ότι για τους μόνους που ενδιαφέρεται αυτή η κυβέρνηση είναι για τους Φωτιάδηδες, τους Μιχαηλίδηδες και τους Λορδους. Καρφί δεν της καίγεται αν το οδικό δίκτυο στα χωριά της περιοχής είναι χάλια ή αν δεν υπάρχει σωστό νοσοκομείο ή εξοπλισμένα σχολεία.

Οι κινητοποιήσεις ενάντια σ' αυτές τις προκλητικές ενέργειες της κυβέρνηση είναι απόλυτα δικαιολογημένες και πρέπει να έχουν την στήριξη κάθε εργαζόμενου. Μόνο έτσι αποκαλύπτονται οι πραγματικοί στόχοι της κυβέρνησης και προστατεύουμε τον Ακάμα και το περιβάλλον γενικότερα. Μόνο που δεν θα έπρεπε να γίνονται στην ερημιά του Ακάμα μακριά απο τον κόσμο αλλά μέσα στη πόλη, έξω απο το προεδρικό που βρίσκονται οι πραγματικοί υπεύθυνοι για το ξεπούλημα του Ακάμα. Εκεί θα μπορούσαν να μαζευτούν όχι μερικές δεκάδες αγωνιστές αλλά χιλιάδες εργαζόμενοι, ιδιαίτερα αν το θέμα του Ακάμα συνδεθεί και με αλλα προβλήματα όπως το χυτήριο στους Εργάτες, τις κολώνες της ΑΗΚ στην Επισκοπή, το θέμα της αφαλάτωσης, του αμιάντου και μιά σειρά άλλα προβλήματα που απασχολούν σήμερα τους εργαζόμενους.

Το θέμα του Ακάμα δεν είναι απλά ενα περιβαλλοντικό θέμα ξεκομένο απο τα υπόλοιπα προβλήματα της εργατικής τάξης. Κάθε άλλο, είναι μέρος της ίδιας πολιτικής που εφαρμόζει σε όλους τους τομείς η κυβέρνηση Κληρίδη. Λιτότητα και περικοπές για την εργατική τάξη, φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις και άλλα «δώρα» για τους καφαλαιοκράτες. Είναι μέρος της πολιτικής που διαλύει τη δημόσια και δωρεάν παιδεία, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, που επιβάλλει αύξηση των φορολογιών, που πετσοκόβει την ΑΤΑ. Είναι μέρος των επιθέσεων ενάντια στις καταχτήσεις των εργαζομένων. Σαν τέτοιο θα πρέπει να αντιμετωπιστεί και όχι μεσα σε στενά «περιβαλλοντικά» πλαίσια και αιτήματα που μερικές φορές μάλιστα οδηγούν και σε σύγκρουση με τους κατοίκους της περιοχής.

Μόνο σαν κομμάτι της συνολικότερης πάλης της εργατικής τάξης ενάντια στην κυβέρνηση μπορεί να κερδιθεί το αίτημα για να μετατραπεί σε προστατευμένο πάρκο ο Ακάμας και να αξιοποιηθεί συνολικά η περιοχή προς όφελος των κατοίκων της αλλά και όλων των εργαζομένων και όχι μόνο των μεγαλοκαρχαριών.

Αντώνης Σαρρής

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Με αγώνες μπορούμε ν' απομονώσουμε την κυβερνητική παράταξη

Στις φοιτητικές εκλογές που έγιναν τον περασμένο μήνα στο Πανεπιστήμιο η «Πρωτοπορία», που δηλώνει ανοικτά ότι είναι η παράταξη του ΔΗΣΥ, βγήκε πρώτη για ακόμη μια χρονιά ανεβάζοντας τα ποσοστά της από 38,2% σε 42,88%. Η «Προοδευτική» που δηλώνει ότι ανήκει στον χώρο της αριστεράς, ήλθε δεύτερη ανεβάζοντας τα ποσοστά της από το 29,8% στο 33,45%, ενώ η «Αναγέννηση» (ΔΗΚΟ) και «Αγώνας», που πρόσκειται στο ΚΙΣΟΣ, είχαν πτώση παίρνοντας 9,98 και 7,87 αντίστοιχα.

Απο παλιότερες κινητοποιήσεις των φοιτητων του Πανεπιστήμιου

Η αύξηση των ποσοστών της «Πρωτοπορίας» έρχεται σε αντίθεση με όλες οι δημοσκοπήσεις που έχουν γίνει και δείχνουν να μειώνονται τα ποσοστά του ΔΗΣΥ. Είναι πραγματικά απαράδεκτο να μπορεί να αυξάνει τα ποσοστά της η παράταξη που υποστηρίζει τις επιλογές της κυβέρνησης που με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών οδηγεί την παιδεία σε διάλυση. Ειναι απαράδεκτο να αυξάνεται η παράταξη που στηρίζει τις επιλογές μιας κυβέρνησης που κτυπά τα δικαιώματα των φοιτητών και αδιαφορεί για τα προβλήματα τους, από την καθυστέρηση στην ανέγερση της Πανεπιστημιούπολης, τον κανονισμό που προβλέπει την αποβολή των φοιτητών οι οποίοι έχουν μείνει σε ένα μάθημα, μέχρι και τη μη ικανοποίηση του αιτήματος για φοιτητική ταυτότητα.

Απο την πλευρά της η «Προοδευτική», φαίνεται ικανοποιημένη με τα ποσοστά της και προσπαθεί να δικαιολογήσει την αύξηση και τη πρωτιά που κατέχει η παράταξη του Συναγερμού με μιά «κοινωνική» ανάλυση. Οτι δηλαδή η πλειοψηφία των φοιτητών του Πανεπιστήμιου αποτελείται απο άτομα που έχουν περισσότερες οικονομικές δυνατότητες να προετοιμστούν με φροντιστήρια και που προέρχονται απο τη μεσαία και αστική τάξη, που παραδοσιακά ανήκει στον χώρο της δεξιάς. Αυτό το επιχείρημα μπορεί να μοιάζει λογικό και να δίνει και μια ταξική διάσταση στην κατάσταση που υπάρχει στο Πανεπιστήμιο αλλά δεν εξηγεί γιατί στην Ελλάδα όπου για να μπει κανείς σε πανεπιστήμιο ή άλλη σχολή πρέπει να κάνει του κόσμου τις προετοιμασίες και τα φροντιστήρια και όμως οι παρατάξεις της αριστεράς είναι κατά πολύ μεγαλύτερες απ' αυτές τις δεξιάς. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ελληνοκυπριακές φοιτητικές οργανώσεις στην Αγγλία όπου οι αριστερές δυνάμεις υπερτερούν παρόλο που οι φοιτητές που πάνε για σπουδές στην Αγγλία σύμφωνα με την «ταξική ανάλυση» της «Προοδευτικής», χρειάζεται να έχουν ακόμη πιο μεγάλη οικονομική άνεση για προετοιμασία των σπουδών και δίδακτρα.

Ο πραγματικός λόγος για το ότι η δεξιά υπερτερεί στους φοιτητικούς χώρους στην Κύπρο είναι η έλλειψη αντιπολίτευσης, τόσο από την «Προοδευτική» αλλά και από το ίδιο το ΑΚΕΛ, που είναι το κατεξοχήν κόμμα της αντιπολίτευσης. Η «Προοδευτική» ουσιαστικά συναγωνίζεται την «Πρωτοπορία» για το ποιος θα πάρει την πρωτιά στις αντικατοχικές εκδηλώσεις και ποιος θα εξυπηρετήσει καλύτερα τα εθνικά συμφέροντα, τα συμφέροντα σε τελευταία ανάλυση της τάξης που εκπροσωπεί η ίδια η κυβέρνηση. Αυτό όμως είναι το ταμπλώ του Κληρίδη, το ταμπλώ του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Στο ίδιο ταμπλώ παίζει και το ΑΚΕΛ. Ακολουθούν αυτήν την πολιτική παρά να συγκρουστούν με την κυβέρνηση και τις επιλογές της που οδηγούν την δημόσια παιδεία στη διάλυση, που κτυπούν το βιοτικό επίπεδο και τις καταχτήσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Αυτά είναι που προκαλούν την απογοήτευση στους φοιτητές και δίνουν τη δυνατότητα στην κυβερνητική παράταξη να εξασφαλίζει αυτά τα ψηλά εκλογικά ποσοστά.

Εκείνο που χρειάζεται για να κτυπηθεί η δεξιά και να πέσουν τα ποσοστά της τόσο στο πανεπιστήμιο αλλά και σε άλλους φοιτητικούς χώρους είναι μια πολιτική σύγκρουσης. Μια φοιτητική παράταξη που να οργανώσει το θυμό και την αγανάκτηση των φοιτητών ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης, ενάντια στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών ενάντια στον ρατσισμό και εθνικισμό.

Κυριάκος Κοιλιάρης.

Ελλείψεις στα νοσοκομεία

Οχι υποταγή της υγείας μας στην αγορά

Με σοβαρές ελλείψεις έχει αφήσει τα νοσοκομεία η κυβέρνηση Κληρίδη δημιουργώντας τεράστια προβλήματα στο τομέα της δημόσιας υγείας. Μετά έρχεται και επικαλείται αυτά τα προβλήματα για να δικαιολογήσει την παραχώρηση ή την αγορά υπηρεσιών στον ιδιωτικό τομέα.

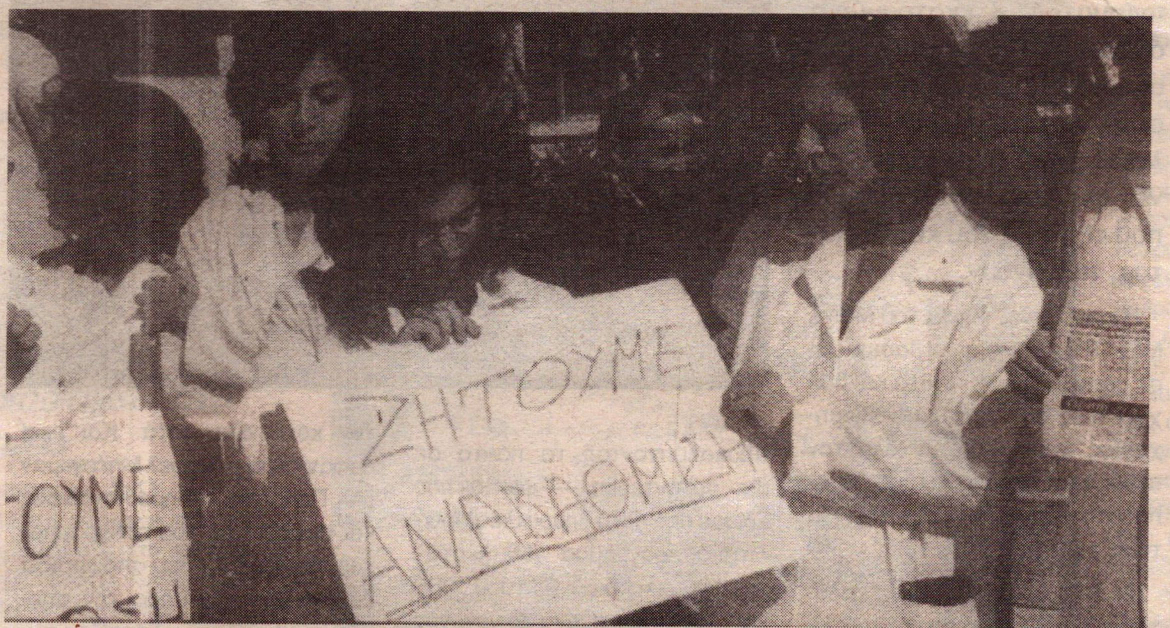

Καθημερηνά γίνονται δημοσιες καταγγελίες απο γιατρούς, επιστημονικούς συνδέσμους και συνδέσμους ασθενών για τις ελλείψεις και τον κίνδυνο να χαθούν αμεσα ζωές.

Το μηχάνημα αιμοδιάλυσης στην Πάφο ειναι χαλασμένο απο το '96. Μάλιστα ο ίδιος ο υπουργός Υγείας σε τηλεοπτική συζήτηση όπου έγινε η καταγγελεία, παραδέκτηκε οτι υπάρχουν δεκάδες παρόμοιες περιπτώσεις σ'όλα τα νοσοκομεία.

Αξονικός τομογράφος δέν υπάρχει εκτός απο το νοσοκομείο της Λευκωσίας με αποτέλεσμα να χάνονται ζωές λόγω της μεγάλης καθυστέρησης στη μεταφορά των ασθενων στη Λευκωσία για σωστή διάγνωση της κατάστασης τους και της θεραπείας που θα έπρεπε να τύχουν.

Οι φορείς του AIDS καταγγέλουν την έλλείψη αντιδραστηρίων για εξειδικευμένες εξετάσεις που πρέπει να υποβάλλονται σε τακτικά διαστήματα ώστε να καθορίζεται και η θεραπεία στην οποία θα υποβληθούν. Καταγγέλουν ακόμα την ελλειψη ειδικών φαρμάκων και πως όλα αυτά εκθέτουν τις ζωές τους σε κίνδυνο και αναγκάζουν πολλούς να καταφεύγουν στην Ελλάδα για θεραπεία.

Οι ελλείψεις μέσα στα νοσοκομεία δέν ειναι μόνο στα μηχανήματα, αλλά και σε γιατρούς και νοσοκόμους. Αποτέλεσμα οι λίστες αναμονής των ασθενών να μεγαλώνουν συνεχώς. Ασθενής είναι στην λιστα αναμονής για καθετηριασμό εδώ και πέντε χρόνια.

Οι ασθενείς στά εξωτερικά ιατρεία, σχηματίζουν ουρές και η ταλαιπωρία τους φτάνει τα όρια του εξεφτελισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Ετσι αναγκάζουν πολλούς ασθενείς να καταφεύγουν στους ιδιώτες γιατρούς και κλινικάρχες και να πληρώνουν.

Τα ίδια με τα φάρμακα. Οι ελλείψεις σε βασικά φάρμακα οπως είναι τα αντιχολιστερικά και άλλα για τους καρδιοπαθείς, είναι συνήθως κάτω απο μόνιμη έλλειψη. Ενω υπάρχουν καινούργια φάρμακα με λιγότερες επιπλοκές το υπουργείο υγείας, συνεχίζει να παραχωρεί τα παλία, παρόλες τις παρενέργειες που εχουν αυτα στους ασθενείς.

Δώρα στους Κλινικάρχες

Αντί λοιπόν να δώσουν λεφτά για την υγεία, να αγοράσουν μηχανήματα και να προσλάβουν γιατρούς και νοσοκόμους για να εξυπηρετηθούν αμεσα οι ασθενείς, αντί να δημιουργήσουν δεύτερη καρδιοχειρουγική μονάδα για καθετηριασμούς και εγχειρήσεις καρδιάς, στέλνει τους ασθενείς στους μεγαλοκαρχαρίες κλινικάρχες παρουσιάζοντας το σαν την καλύτερη λύση.

Κι'όμως μόλις τον περασμένο Οχτώβρη πέθανε μια γυναίκα σε ιδιωτική κλινική. Χαρακτηριστικά τα τελευταία πέντε χρόνια στην Κύπρο υπήρξαν πέντε μητρικοί θάνατοι, όλοι σε ιδιωτικές κλινικές, παρόλο που στα κρατικά νοσοκομεία γίνονται περισσότεροι τοκετοί.

Ειναι κοροϊδία το υπουργείο Υγείας να παραδέχεται την διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας γιατί δεν υπάρχουν λεφτά, αλλά να αγοράζει υπηρεσίες απο τους ιδιώτες γιατρούς αντί να δώσει λεφτά για να καλύψει πλήρως ολες τις ελλείψεις και ανάγκες που υπάρχουν στην υγεία.

Ιδιωτικοποιούν τις υπηρεσίες της περίθαλψης και της υγείας και κάνουν την αρχή για να μετατρέψουν ακόμα και τα νοσοκομεία σε επιχειρήσεις. Ετσι η ποιότητα της περίθαλψης μας θα εξαρτάται όχι απο τις επιστημονικές γνώσεις και δυνατότητες αλλά απο το αν ειμαστε πλούσιοι ή φτωχόι.

Η ΠΑΣΥΚΙ η συντεχνεία των κυβερνητικών γιατρών καταγγέλει την κυβέρνηση πως με την αγορά υπηρεσιών απο ιδώτες προχωρά στην διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας, και στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των μεγαλοκλινικαρχών.

Δέν αρκεί ομως η καταγγελεια. Πρέπει ολοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία να παλέψουν μαζί γιατροι και νοσοκόμοι ενάντια στην πολιτική της λιτοτητας και των περικοπών, για να δωθούν λεφτά για την υγεία.

Λεφτά υπάρχουν. Να κόψουν κανένα πύραυλο για να αγοράσουν αξονικούς τομογράφους και αντιδραστήρια για τις αναλυσεις. Η κυβέρνηση χάρισε 32 εκατομμύρια στις εταιρείες πετρελαίου ενώ θα μπορούσε να καλύψει όλες τις ελλειψεις των νοσοκομείων. Την ίδια ώρα οι τράπεζες ανακοινώνουν δεκάδες εκατομύρια κέρδη. Οταν πρόκειται για τους ξενοδόχους, τους βιομήχανους και τους κερδοσκόπους στο χρηματιστήριο υπάρχουν αμέσως λεφτά είτε σαν επιδοτήσεις ή σαν φοροαπαλλαγές, οταν ομως προκειται για την υγεία και την περίθαλψη μας, για να σωθούν κάποιες ζωές δέν υπάρχουν λεφτά.

Χρειάζονται δυναμικοί αγώνες για να σπάσουμε την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που διαλύουν την υγεία. Χρειάζονται δυναμικοί αγώνες για κερδίσουμε πραγματική δημόσια και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και να στηριζόμαστε στην «φιλανθρωπία» και την «ευαισθησία» του κάθε αρμόδιου ή του Υπουργού Υγείας.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Οι εργαζόμενοι έχουν την δύναμη να κοντράρουν τους ξενοδόχους

Με δυναμικά μέτρα έχουν προειδοποιήσει τους ξενοδόχους οι συντεχνίες στα ξενοδοχεία. Αιτία είναι οι προσπάθειες των ξενοδόχων να παραβιάσουν τις συλλογικές συμβάσεις και να περάσουν τα προσωπικά συμβόλαια.

Ο θυμός και η αγανάκτηση των απεργών στα ξενοδοχεία του Λόρδου πέρυσι ήταν ολοφάνερος. Τελικά έμεινε αναξιοποίητος απο την ηγεσία των συντεχνιών

Οι προειδοποιήσεις και οι εξαγγελίες όμως δεν είναι αρκετές, χρειάζεται να περάσουν στην δράση γιατί διαφορετικά θα μοιάζουν με το βοσκό το ψεύτη. Οπως διαπιστώνουν και οι ίδιες οι συντεχνίες το κακό έχει παραγίνει. Οι ξενοδόχοι τολμούν να γράφουν στα παλία τους τα παπούτσια τις συμβάσεις και να εκβιάζουν τους εργαζόμενους, γιατί οι ίδιες οι συντεχνίες με την ταχτική που ακολούθησαν μέχρι σήμερα τους έδωσαν το δικαίωμα να το κάνουν.

Η λογική του κάνουμε κάποιες μικρές παραχωρήσεις (κάποτε μάλιστα όχι και τόσο μικρές) ή κάνουμε λίγο τα στραβά μάτια στις παραβιάσεις της σύμβασης, είναι που άνοιξε την όρεξη των ξενοδόχων να πιέζουν σήμερα για πιο πολλά.

Πρώτα ξεκίνησαν με την υπογραφή της τωρινής σύμβασης όπου οι συντεχνίες αποδέχτηκαν μια σειρά από παραχωρήσεις, όπως η μείωση των μισθών πρόσληψης, την εναλλαξιμότητα στα ωράρια και στις ειδικότητες και άλλα. Υστερα ακολούθησε η μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου, όπου η άρνηση τους και η ατολμία τους να κηρύξουν παναπεργία, παρά την διάθεση και την συμπαράσταση που υπήρχε, οδήγησε τελικά την απεργία στην ήττα. Μπορεί σήμερα το δικαστήριο να δικαίωσε τους απεργούς αλλά έχουν χάσει τις δουλείές τους.

Αυτή η πορεία είναι που έδωσε την αυτοπεποίθηση στους ξενοδόχουν να ζητούν να πάρουν ακόμα πιο πολλά. Οι συντεχνίες όχι μόνο τραβήχτηκαν με τους ξενοδόχους και απόφυγαν να κοντράρουν τις απαιτήσεις και τις πιέσεις που εξασκούσαν, έκαναν ακόμα κάτι χειρότερο. Αντί να οργανώσουν απεργίες ενάντια στους ξενοδόχους ,προσπάθησαν να ρίξουν το φταίξιμο για τα προβλήματα από την στάση των ξενοδόχων, στους ξένους εργάτες. Εφτασαν μάλιστα να κατεβάζουν πανό σε απεργίες με συνθήματα ενάντια στους ξένους εργάτες.

Αυτη η πορεία μπορεί και πρέπει να αναστραφεί. Η μεγάλη απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου έδειξε το θύμο αλλά και την φανταστική διάθεση που υπάρχει ανάμεσα στους εργαζόμενους στα ξενοδοχεία. Η μεγάλη συμπαράσταση που κέρδισε η απεργία από όλους τους εργαζομένους, είναι ακόμα ένα κρατούμενο που έχουμε στα χέρια μας.

Αυτή είναι η δύναμη πάνω στη οποία μπορούμε σήμερα να βασιστούμε. Οι αγώνες και οι απεργίες των εργαζομένων είναι που μπορούν να κόψουν την όρεξη των ξενοδόχων. Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία έχουν την δύναμη να παρακάψουν την ατολμία των συντεχνιών και να κοντράρουν τους ξενοδόχους. Μπορούν να πιέσουν και να τραβήξουν μαζί τους τις ηγεσίες των συντεχνιών στην προοπτική του συντονισμού και της οργάνωσης μαζικών απεργιών εδώ και τώρα ενάντια στα σχέδια και τις επιθέσεις των ξενοδόχων.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

The Insider

Σύμφωνα με την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, το 1998 πέθαναν, εξαιτίας του καπνίσματος, 4 εκατομμύρια άνθρωποι. Για να επιζήσουν οι καπνοβιομηχανίες, χρειάζονται καθημερινά 11 χιλιάδες νέους καπνιστές για να αντικαθιστούν αυτούς που εξαιτίας του καπνίσματος, πεθαίνουν.

Η καινούργια ταινία του Μάϊκλ Μαν "The Insider" είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα και δείχνει πως αυτές οι καπνοβιομηχανίες χρησιμοποιούν όλο τον πλούτο και τη δύναμη τους για να προστατέψουν τα συμφέροντα τους.

Το 1998, επτά από τις μεγαλύτερες καπνοβιομηχανίες των ΗΠΑ πλήρωσαν 246 δισεκατομμύρια δολάρια αφού αναγκάστηκαν να παραδεχτούν ότι το κάπνισμα προκαλεί εθισμό και ευθύνεται για το θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων. Η απόφαση αυτή ήταν καθοριστική. Οι γίγαντες της καπνοβιομηχανίας αναγκάστηκαν να το παραδεχτούν χάρη στις πληροφορίες που έδωσε ένα άνθρωπος, ο Τζέφρυ Γουίγκαν ο οποίος υπήρξε επί κεφαλής της ομάδας Ερεύνης και Αναπτύξεως σε μια από τις εταιρείες καπνού. Ο Γουίγκαν στράφηκε ενάντια στα αφεντικά του σπάζοντας την "εμπιστευτική συμφωνία" η οποία σήμαινε ότι δεν επιτρεπόταν να μιλήσει σε κανένα για λεπτομέρειες της δουλειάς του και τι ακριβώς έκανε, και αποκαλύπτοντας τα πάντα σε μια συνέντευξη — φωτιά που έδωσε στο πολύ δημοφιλές τηλεοπτικό πρόγραμμα ''60 λεπτά'' του αμερικανικού δικτύου CBS και πιο συγκεκριμένα το γεγονός πως οι εργοδότες του πρόσθεταν χημικές ουσίες στον καπνό, όπως αμμωνία και κουμαρίν, ώστε να προκαλείται περισσότερος εθισμός.

Αυτή η αποκάλυψη αποτελεί τη ραχοκοκαλιά της ιστορίας στην ταινία. Ο Τζέφρι Γουίγκαν, που παίζει ο Ράσελ Κράου, είναι ο κεντρικός μάρτυρας κατηγορίας στην αγωγή που έκανε η πολιτεία του Μισισιπή. Μετά που αποφάσισε να στραφεί ενάντια στα αφεντικά του που τον απέλυσαν, ο Τζέφρι Γουίγκαν έχει να αντιμετωπίσει, καταγγελίες, απειλές θανάτου, μια εκστρατεία δυσφήμισης και διασυρμού με αποτέλεσμα να διαλυθεί ο γάμος του και η οικογενειακή του ζωή. Είναι φορές που αμφιβάλει αν αξίζουν τον κόπο όλα αυτά. Και εκεί εμφανίζεται ο Λόουελ Μπέργκμαν (Αλ Πατσίνο), ο δημοσιογράφος και παραγωγός του προγράμματος "60 λεπτά" , που αποφασίζει να βγάλει στον αέρα την αποκλειστική είδηση. Στηρίζει τον Γούϊγκαν με μια ομάδα δικηγόρων, παρέχει ιδιωτικούς ντετέκτιβ σ' αυτόν και την οικογένεια του όταν αρχίζει η τρομοκρατία και τον στηρίζει σαν φίλος όταν ο Γουίγκαν αισθάνεται άσχημα και τον ζώνουν οι αμφιβολίες. Ο Μπέργκμαν εμπνέεται από ένα μεγάλο όραμα, να χτυπήσει τις πολυεθνικές. Θέλει να κάνει κάτι που είναι καλό για τα εκατομμύρια των ανθρώπων που έχουν υποφέρει από το κάπνισμα και δεν μπορούν να το κόψουν, αλλά συγχρόνως είναι ένας δημοσιογράφος και εμπνέεται από την επιθυμία να βγάλει την τρανταχτή είδηση.

Στην ταινία ή αγωνία και η ένταση προέρχονται από το δράμα της ζωής ενός απλού ανθρώπου, τον εξευτελισμό του, την καταστροφή του, και το τελικό χάσιμο εμπιστοσύνης στον εαυτό του. Όλα αυτά τα στοιχεία ο Μάϊκλ Μαν τα εξερευνεί με ατμοσφαιρική λεπτομέρεια που κάνουν αυτή την ταινία εξαιρετικά εντυπωσιακή. Όμως η ταινία πάει πολύ παραπέρα, θέλει να μας δείξει μέχρι ποιο σημείο οι μεγάλες και δυνατές εταιρείες μπορούν να το τραβήξουν για να προστατέψουν τα συμφέροντα τους και να διαλύσουν το πνεύμα των κοινών ανθρώπων. Ο Τζέφρι Γουίγκαν είναι ένας ζωντανός όμως ήσυχος και συνηθισμένος άνθρωπος. Καθώς ο Μάϊκλ Μαν εξερευνεί τη ζωή του Γουίγκαν που φθείρεται όλο και πιο πολύ, ο έξω κόσμος μοιάζει να μην υπάρχει. Όμως, καθώς ξετυλίγεται η υπόθεση της ταινίας, το ενδιαφέρον επικεντρώνεται λιγότερο στον αγώνα του δημοσιογράφου Μπέργκμαν να βγάλει στον αέρα τη συνέντευξη του και περισσότερο στον αγώνα του Γουίγκαν ενάντια στις καπνοβιομηχανίες. Οι ιδιοκτήτες της μετοχικής εταιρείας CBS βρίσκονται στα πρόθυρα της πώλησης της εταιρείας και γι αυτό είναι πολύ διστακτικοί να δείξουν στα νέα του CBS κάτι που μπορεί να είχε σαν αποτέλεσμα μια δικαστική υπόθεση που να επηρεάσει την τιμή της μετοχής της εταιρείας.

Έτσι ξαφνικά, οι ειδήσεις του καναλιού βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των δικηγόρων και τα οικονομικά συμφέροντα είναι αυτά που καθορίζουν τι θα βγει στον 'αέρα'. Έτσι, τα ίδια συμφέροντα που προσπαθούν να εμποδίσουν τον Γουίγκαν να αποκαλύψει την πρακτική των καπνοβιομηχανιών προσπαθούν να εμποδίσουν την ''τρανταχτή είδηση '' του Μπέργκμαν να δειχτεί στην τηλεόραση.

Ο Μαν καταπιάνεται με αυτό φανταστικά, χωρίς ποτέ να θυσιάζει το ιδανικό του καλού ή χωρίς να αποκρύπτει τα συμφέροντα που παίζονται κάθε φορά. Γυρίζοντας το έργο με αυτόν τον τρόπο έχει κάνει μία ταινία που έχει να πει πολλά για τη σαπίλα που υπάρχει μέσα στις μεγάλες επιχειρήσεις και ποιος είναι ο σωστός τρόπος γι αυτούς που αποφασίζουν να τις πολεμήσουν.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

12/4: Κοσοβο: ενα χρόνο μετά τον πόλεμο του ΝΑΤΟ

19/4: Η απελευθέρωση των γυναικών και η πάλη για το σοσιαλισμό

26/4: Η ταχτική του ενιαίου μετώπου

3/5: Τσέ -Γκεβάρα: Μύθοι και πραγματικότητες

ΛΕΜΕΣΟΣ

Καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

13/4: Κοσοβο: ενα χρόνο μετά τον πόλεμο του ΝΑΤΟ

20/4: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

27/4: Η ταχτική του ενιαίου μετώπου

4/5: Τσέ -Γκεβάρα: Μύθοι και πραγματικότητες

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 193 φύλλα, 36 στην Πλατεία Ελευθερίας στην Λευκωσία,5 στο Πανεπιστήμιο 14 εξω απο την υπεραγορά της ΕΣΕΛ 8 στο σφαγείο της Κοφίνου και μαζέυτηκαν 45 λίρες σαν οικονομική ενισχυση για την εφημερίδα. Συνεχίστηκε και σε αυτό το φύλλο η καμπάνια "φορολογήστε τους πλούσιους" και μαζεύτηκαν πάνω απο 100 υπογραφές 14 λίρες σαν οικονομική ενίσχυση της καμπάνιας.

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ __________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ__________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πανικός στο Χρηματιστήριο

Ο θαυμαστός κόσμος του τρελοκομείου της αγοράς

Το περασμένο καλοκαίρι, με αφορμή την «έκρηξη» στις τιμές των μετοχών των τραπεζών και την εισαγωγή του Ομίλου Λούης στο Χρηματιστήριο, πολλοί ήταν εκείνοι που πανηγύριζαν και μιλούσαν για την αποθέωση της «ελεύθερης αγοράς».

Η κυβέρνηση, οι εταιρείες και τα ΜΜΕ καλλιέργησαν ένα κλίμα ευφορίας και την αντίληψη ότι το χρηματιστήριο είναι ο χώρος όπου ο «καθένας μπορεί να γίνει πλούσιος φτάνει να παίζει έξυπνα και να ενημερώνεται σωστά». Καθώς η «επενδυτική φρενίτιδα» έσπρωχνε τον δείκτη στις 850 μονάδες τον περασμένο Νοέμβρη, οι υποστηρικτές του «υπέροχου» θεσμού του χρηματιστηρίου ζητωκραύγαζαν.

Όμως η φούσκα δεν άργησε να σκάσει και οι πανηγυρισμοί να μετατραπούν σε θρήνους.

Ο κατήφορος του Χρηματιστηρίου που ξεκίνησε από τον Δεκέμβρη κατέληξε σε μακροβούτι στα μέσα του Μάρτη, με τον δείκτη να πέφτει στις 478 μονάδες, προκαλώντας πανικό ιδιαίτερα αφού την ίδια στιγμή έπαιρνε την κατρακύλα και η Σοφοκλέους. «Ελεύθερη πτώση», «βουτιά», «Ενιαίο Κραχ» ήταν οι τίτλοι των εφημερίδων.

Αυτή ήταν και η αφορμή να ξεσπάσουν άγριοι καυγάδες ανάμεσα σε χρηματιστές, εταιρείες και επενδυτές. Φτάνοντας στο σημείο ο Λαζαρίδης του Συγκροτήματος της Λαϊκής να προβαίνει επίσημα σε καταγγελίες για «στημένα παιχνίδια» από συγκροτήματα που ρυθμίζουν τις τιμές των μετοχών.

Η πτώση στο ΧΑΚ παρομοιάζεται σε ποσοστά με τη χειρότερη καταστροφή που συνέβηκε στο Αμερικανικό χρηματιστήριο μετά το κραχ του 1929 -1933, αυτή του 1973-74 όταν ο δείκτης Dow Jones μειώθηκε στο 50% ενώ η μέση μετοχή έπεσε κατά 70% *(«Νέος Τύπος»* 1/4/00).

Για να καλυφθεί αυτή η απώλεια του 50% στην αγορά θα πρέπει η αύξηση στο ΧΑΚ να πεταχτεί στο 100% γεγονός απίθανο αφού όπως δηλώνουν οι πιο σοβαροί «αναλυτές» η έκρηξη του περσινού καλοκαιριού έχει περάσει πια στην Ιστορία.

Ο ρόλος των Χρηματιστηρίων

Οι θιασώτες της αγοράς λενε ότι το Χρηματιστήριο αποτελεί ένα πολύτιμο εργαλείο για οικονομική ανάπτυξη, για εκσυγχρονισμό και διεύρυνση των επιχειρηματικών μονάδων. Τροφοδοτεί με κεφάλαια την βιομηχανία, προσελκύει «θεσμικούς» επενδυτές, φέρνει επενδύσεις και εξασφαλίζει γερά θεμέλια για την οικονομία. Κάτι τέτοιο όμως δεν ισχύει.

Το Χρηματιστήριο είναι μια αγορά κεφαλαίων, όπου υπάρχουν κεφάλαια διαθέσιμα για δανεισμό χωρίς τη μεσολάβηση των τραπεζών και που σαν θεσμός έχει σκοπό να εξασφαλίζει φτηνά κεφάλαια για τους καπιταλιστές.

Όταν η οικονομία βρίσκεται σε άνθηση, γίνονται επενδύσεις στην παραγωγή ή στις υπηρεσίες.

Οι τράπεζες και τα Χρηματιστήρια αντλούν τα κεφάλαια τους από τα καθημερινά κέρδη που βγάζουν οι καπιταλίστες από την εκμετάλλευση των εργαζόμενων στην παραγωγή. Ένας καπιταλιστής τοποθετεί τις καταθέσεις του σε μια τράπεζα ή αγοράζει μετοχές μέχρι να μαζέψει το ποσό που χρειάζεται για την επόμενη επένδυση, καινούργια εργοστάσια, νέα τεχνολογία, επέκταση σε καινούργιους κλάδους κλπ.

Ο καπιταλιστής που έχει μαζέψει το μεγαλύτερο μέρος των αναγκαίων χρημάτων για να κάνει κάποια επένδυση μπορεί να το συμπληρώσει γρήγορα αντλώντας τα υπόλοιπα λεφτά είτε με δάνεια από τις τράπεζες είτε με την έκδοση νέων μετοχών στο Χρηματιστήριο. Όσοι άλλοι καπιταλιστές έχουν διαθέσιμα κεφάλαια, αγοράζοντας αυτές τις μετοχές αγοράζουν μερίδιο στην ιδιοκτησία, αλλά και στα κέρδη της επιχείρησης.

Με άλλα λόγια σε περιόδους οικονομικής ανάπτυξης το Χρηματιστήριο είναι για τα κέρδη των καπιταλιστών ο ενδιάμεσος σταθμός προς την επένδυση.

Σε περιόδους, όμως, οικονομικής κρίσης αυτή η σχέση αντιστρέφεται. Οι καπιταλιστές φοβούμενοι να πάρουν το ρίσκο μιας αβέβαιης επένδυσης, ψάχνουν τρόπους να αξιοποιήσουν τα τεράστια κεφάλαια που αποτελούν συσσωρευμένα κέρδη και βρίσκονται στοιβαγμένα στις τράπεζες.

Αυτά τα κεφάλαια είναι που περιφέρονται από Χρηματιστήριο σε Χρηματιστήριο σ' όλο τον κόσμο τα τελευταία χρόνια, ψάχνοντας τις πιο σίγουρες και επικερδείς ευκαιρίες για τζόγο και κερδοσκοπία.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση σε συνδυασμό με την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας και την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων είναι δυο παράγοντες που συνέτειναν τις τελευταίες 2 δεκαετίες στο παίξιμο στα διεθνή χρηματιστήρια και στην έξαρση των χρηματιστηριακών συναλλαγών.

Στο Χρηματιστήριο οι καπιταλιστές κυνηγάνε τα κέρδη μέσα από την αγοραπωλησία των μετοχών και όχι μέσα από επενδύσεις. Στην πραγματικότητα κανένας επενδυτής δεν ενδιαφέρεται για το μέρισμα. Όσο ανεβαίνει μια μετοχή οι επενδυτές τρέχουν να αγοράσουν με την ελπίδα ότι η ανοδική πορεία θα συνεχιστεί. Αυτή η πεποίθηση είναι που μεγαλώνει τη ζήτηση για κάποιες μετοχές. Οι εξαγορές και συγχωνεύσεις εταιρειών, τα ξένα κεφάλαια που προσελκύονται στο Χρηματιστήριο, όλα αυτά σπρώχνουν ακόμα ψηλότερα τις τιμές των μετοχών.

Έχουμε έτσι το φαινόμενο των παραφουσκωμένων μετοχών. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι τιμές των μετοχών όχι μόνο δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τα οικονομικά δεδομένα των εταιρειών που αντιπροσωπεύουν, αλλά και συνολικά το Χρηματιστήριο παύει να έχει οποιαδήποτε σχέση με την πραγματικότητα και τη λογική.

Τη στιγμή που τα τελευταία χρόνια διαλύονται οι βιομηχανίες ένδυσης, υπόδησης, η οικοδομική βιομηχανία βρίσκεται σε κρίση, τη στιγμή που επίσημα η ανεργία ξεπέρασε το 5%, η εικόνα που έβγαινε από το ΧΑΚ πριν την κρίση ήταν σα να υπήρχε μια αλματώδης οικονομική ανάπτυξη.

Ποιος φταιει;

Οι οικονομικοί αναλυτές στις εφημερίδες αποδίδουν την πτώση του Χρηματιστηρίου στην «ψυχολογία» και στο ότι *«Οι αρμόδιοι του ΧΑΚ και το υπουργείο Οικονομικών δεν επιχείρησαν να χαλιναγωγήσουν την επενδυτική ψύχωση του περασμένου καλοκαιριού»* (Σ. Ευαγόρου ΑΚΕΛ 19/3/2000). Μια άλλη εξήγηση είναι τα διάφορα κυκλώματα «επιτήδειων κερδοσκόπων» που χαλούν την αγορά ενώ οι πιο «αισιόδοξοι» θεωρούν ότι η κρίση στο ΧΑΚ οφείλεται στο θεσμό του Χρηματιστηρίου που βρίσκεται ακόμα στη «παιδική του ηλικία» και ότι τα «στημένα παιχνίδια» αποτελούν «μεμονωμένες περιπτώσεις».

Η πτώση του Χρηματιστηρίου όπως και η άνοδος του πριν μερικούς μήνες είναι αποτέλεσμα της κερδοσκοπίας.

Όταν ξεκινάει το τζογάρισμα στο Χρηματιστήριο, φτάνει μια φήμη, μια μη αναμενόμενη αγορά ή πώληση για να ανεβάσει τις τιμές ή αντίθετα να δημιουργήσει τον πανικό καθώς η μια μετοχή μετά την άλλη αρχίζουν να ξεφουσκώνουν.

Η διάθεση μετοχών με «ιδιωτική τοποθέτηση» έγινε περιζήτητη πέρσι με την εισαγωγή της μετοχής του Λούη στο χρηματιστήριο κι από τότε έγινε συνώνυμο του εύκολου και γρήγορου πλουτισμού. Αυτό το κλίμα το εκμεταλλεύτηκαν διάφορες εταιρείες. Από την πλευρά της η κυβέρνηση ενίσχυσε πάρα πέρα αυτό το κλίμα κερδοσκοπίας. Οι φοροαπαλλαγές για τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες, τα «κίνητρα» και οι επιδοτήσεις για τις επιχειρήσεις ήταν και είναι μια ανοιχτή πρόσκληση προς τους κερδοσκόπους.

Ο κατήφορος στο ΧΑΚ άρχισε να φαίνεται από τον περασμένο Δεκέμβρη. Μετά την ευφορία του καλοκαιριού που κράτησε μέχρι το φθινόπωρο του 1999, όταν οι τιμές έφτασαν στα ύψη, οι διάφοροι μεγαλοεπενδυτές και οι εταιρείες «ξεφόρτωσαν» μεγάλα πακέτα εκατομμυρίων μετοχών σε ψηλές τιμές, πάνω στους μικροεπενδυτές οι οποίοι αγόρασαν ακριβά αφού κυριαρχούσε η αντίληψη ότι «όλα τα νούμερα κερδίζουν» στο Χρηματιστήριο.

Αυτή η κρίση δεν αποτελεί ιδιομορφία του ΧΑΚ σε αντίθεση υποτίθεται με τις «ώριμες» αγορές των προηγμένων χωρών. Είναι αρκετό να θυμηθούμε την κατάρρευση των χρηματιστηρίων της Ν.Α. Ασίας πριν 3 χρόνια ή την κατάρρευση του χρηματιστηρίου της Μόσχας πριν 2 χρόνια. Ακόμα την θεαματική κατάρρευση της μεγάλης εταιρείας κερδοσκοπικών κεφαλαίων, LTCM, στην Αμερική που χρειάστηκε να επέμβει η Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ μαζί με μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες χορηγώντας δισεκατομμύρια δολάρια για να αποτρέψουν μια χρηματιστηριακή κατάρρευση.

Το 1929 κανείς από τους απολογητές της ελεύθερης αγοράς δεν περίμενε ότι θα ξεσπούσε μια κρίση που ξεκινώντας από την καρδιά του καπιταλισμού τη Γουόλ Στρητ θα άφηνε εκατομμύρια ανθρώπους άνεργους και θα οδηγούσε στο ξέσπασμα ενός παγκόσμιου πόλεμου.

Στις 3 Απρίλη βουτιά έκανε και ο δείκτης Nasdaq, η αγορά υψηλής τεχνολογίας του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, καταγράφοντας τις μεγαλύτερες απώλειες στην ιστορία του ενώ η τιμή της πανίσχυρης Microsoft έπεσε. Οι μαζικές ρευστοποιήσεις στην αγορά του Nasdaq τρομοκράτησαν τους ευρωπαίους επενδυτές.

Δεν είναι λοιπόν κάποιοι «επιτήδειοι» κερδοσκόποι που προκαλούν τα προβλήματα. Η κερδοσκοπία είναι ο κανόνας στο Χρηματιστήριο. Οι κερδοσκόποι δεν είναι παρά οι μεγάλες εταιρείες και οι τράπεζες που κατέχουν τεράστια πακέτα μετοχών κι έχουν τη δυνατότητα με τις επενδυτικές και τις θυγατρικές τους εταιρείες να καταφεύγουν στα γνωστά «κόλπα»: στήσιμο τιμών, τεχνητή ζήτηση, μαζικές ρευστοποιήσεις την κατάλληλη στιγμή.

Το τρελοκομείο της αγοράς

Η κυβέρνηση Κληρίδη και οι υπουργοί της, όπως τον Αβέρωφ Νεοφύτου, τον Χριστοδούλου και τον Ρολάνδη, προσπαθούν να μας πείσουν ότι για να «εκσυγχρονιστεί» η οικονομία χρειάζεται να αφεθούν οι «δυνάμεις της αγοράς» να λειτουργήσουν ελεύθερα και ανεμπόδιστα. Με άλλα λόγια, ιδιωτικοποιήσεις στη δημόσια υπηρεσία, «αγορά υπηρεσιών» στον τομέα της υγείας από τον ιδιωτικό τομέα, μετοχοποιήσεις ημικρατικών οργανισμών, απελευθέρωση επιτοκίων κλπ.

Η κρίση στο ΧΑΚ τους τελευταίους μήνες δείχνει ακριβώς το αντίθετο: ότι οι «δυνάμεις της αγοράς» που επικαλούνται δεν είναι η λύση, αλλά το πρόβλημα. Μέσα σε 5 μήνες η χρηματιστηριακή αξία της αγοράς έχασε πάνω από 6 δισεκατομμύρια λίρες!

Όσο πιο ελεύθερες αφήνονται αυτές οι «δυνάμεις της αγοράς» τόσο πιο ανεξέλεγκτες είναι οι κρίσεις. Όμως από τα βρώμικα παιχνίδια τους χτυπιούνται τα ταμεία των εργαζομένων, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιούνται ή «εκσυγχρονίζονται» αλλά και σαν μικροεπενδυτές. Το Συγκρότημα της ΚΕΟ, ανακοίνωσε για το 1999 κέρδη πάνω από 2 εκατομμύρια λίρες. Μόνο από το παίξιμο στο Χρηματιστήριο η ΚΕΟ πραγματοποίησε επί πλέον κέρδος £880 χιλιάδων λιρών, όσα τους κόστισε η «αποζημίωση» των 62 εργατών που απολύθηκαν πέρσι στα πλαίσια της «αναδιοργάνωσης» της εταιρείας!

Σύμφωνα με έρευνα του Cyprus College μέσα στο 1999 επένδυσαν 3 στις 10 οικογένειες και όταν ο δείκτης είχε πέσει στις 600 μονάδες αρχές του Φλεβάρη το ποσοστό των οικογενειακών χαρτοφυλακίων που παρουσίασαν [μη πραγματοποιήσιμες] ζημιές αποτελούσαν το 40% του συνόλου («Φιλελεύθερος» 3/3/2000).

Οι μικροεπενδυτές που μπήκαν στην αγορά μετά την έκρηξη του περσινού καλοκαιριού ακουμπώντας τις οικονομίες τους είναι αυτοί που επωμίστηκαν κύρια τις απώλειες της αγοράς. Είτε πούλησαν όσα-όσα με ζημιά είτε παραμένουν παγιδευμένοι ελπίζοντας πια να ισοφαρίσουν όσο γίνεται τις ζημιές. Αυτό έγινε για παράδειγμα με πολλούς που έχοντας αγοράσει τη μετοχή της Τράπεζας Κύπρου προς £12 είδαν να πέφτει η τιμή της στις £7,5 λίρες.

Αυτός είναι ο αγγελικός κόσμος της αγοράς που μας προτείνουν σαν «σωτηρία». Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κέρδος. Ποτέ δεν νοιάστηκαν για τις συνέπειες της κερδοσκοπίας τους πάνω στις ζωές των απλών εργαζόμενων που παράγουν τον πραγματικό πλούτο αυτής της κοινωνίας.

Η πραγματική εξουσία και ο πλούτος παραμένουν στα χέρια μιας χούφτας κερδοσκόπων, τραπεζιτών και βιομηχάνων, που έχουν την οικονομική δύναμη να επιβάλλουν τις επιλογές τους στην κοινωνία, θυσιάζοντας τις ανάγκες των εργαζομένων στο τυφλό κυνήγι του κέρδους. Αυτό το σύστημα τους είναι που χρειάζεται να ανατρέψουμε.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

εργατική δημοκρατία

ΒΙΕΝΝΗ: Κατάληψη του πανεπιστήμιου ενάντια στη "γαλαζόμαυρη κυβέρνηση"

Σε κατάληψη βρίσκεται, από τις 16 Μάρτη, το Πανεπιστήμιο της Βιέννης στην Αυστρία. Στη συνέλευση που αποφάσισε την κατάληψη συμμετείχαν πάνω από 1000 φοιτητές και φοιτήτριες. Η κατάληψη δείχνει το μέγεθος της αντιπολίτευσης ενάντια στη νέα κυβέρνηση της Αυστρίας, και ιδιαίτερα ενάντια στο νεοναζιστικό "Κόμμα Ελευθερίας" του Γιόργκ Χάιντερ που μοιράζεται τα υπουργεία με το δεξιό "Λαϊκό Κόμμα" του Βόλφγκανκ Σίσελ.

Ταυτόχρονα, όμως, δείχνει και την αγωνιστική διάθεση που κυριαρχεί σήμερα μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία της Αυστρίας -τη δύναμη που μπορεί να ανατρέψει τη μισητή "γαλαζόμαυρη" κυβέρνηση. Την κατάληψη πυροδότησαν τα σχέδια της κυβέρνησης για την παιδεία που προβλέπουν την κατάργηση των κρατικών επιδοτήσεων προς τα πανεπιστήμια και την αντικατάστασή τους με δίδακτρα και "χορηγείες" από τις επιχειρήσεις. Οι φοιτητές απαιτούν από την κυβέρνηση να εγκαταλείψει τα σχέδιά της. "*Τα αιτήματα όμως πάνε πολύ πιο μακριά*", λέει ο Πάουλ από την Linkswende, την αδερφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Αυστρία. "*Ο κόσμος ζητάει την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης*". Οι φοιτητές έχουν καλέσει σε αποχή μιας εβδομάδας.

Τον Φλεβάρη 300.000 διαδηλωτές είχαν συγκεντρωθεί στο κέντρο της Βιέννης για να φωνάξουν "ποτέ ξανά φασισμός" και να ζητήσουν να φύγει η μισητή γαλαζόμαυρη κυβέρνηση. Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται χωρίς διακοπή από τότε.

Οι κινητοποιήσεις αυτές έχουν οπλίσει με τεράστια αυτοπεποίθηση τους εργάτες και τη νεολαία -και αυτό είναι ολοφάνερο σήμερα στους χώρους δουλειάς και στους χώρους εκπαίδευσης στην Αυστρία. Ολο και περισσότεροι εργάτες και νεολαίοι συνειδητοποιούν ότι οι διαδηλώσεις, από μόνες τους, δεν μπορούν να διώξουν τους φασίστες από την κυβέρνηση: αυτό που χρειάζεται είναι μαζικές απεργίες και καταλήψεις.

Οι φοιτητές του Πανεπιστήμιου της Βιέννης δεν ήταν οι μόνοι που κινήθηκαν σε αυτή την κατεύθυνση. Οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα έχουν αρχίσει προετοιμασίες για μαχητικές κινητοποιήσεις.

Μαζικές εργατικές συνελεύσεις έγιναν στην τράπεζα Girobank και την Αρχή Τηλεπικοινωνιών της Αυστρίας. Οι επιχειρήσεις αυτές είχαν "μετοχοποιηθεί" από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Ο Σίσελ θέλει τώρα να πουλήσει τις μετοχές που βρίσκονται στα χέρια του κράτους, σαν ένα πρώτο βήμα στο πρόγραμμα των μαζικών ιδιωτικοποιήσεων που έχει ανακοινώσει. Οι επιθέσεις αυτές σπρώχνουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους -ανάμεσά τους και πολλούς που είχαν τσιμπήσει στις ρατσιστικές δημαγωγίες του Χάιντερ- να ξεσηκωθούν ενάντια στην κυβέρνηση.

Δυστυχώς οι ηγέτες των συνδικάτων, παρόλο που δεν τρέφουν καμμιά συμπάθεια ούτε για τον Χάιντερ, ούτε για την γαλαζόμαυρη κυβέρνηση, πιστεύουν ότι μπορούν να νικήσουν την κυβέρνηση χωρίς να χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν το όπλο της απεργίας. Οι ηγέτες των συνδικάτων δεν επέτρεψαν στην αντιπροσωπεία των φοιτητών να μιλήσει στη συνέλευση της Girobank.

Οι κινητοποιήσεις έχουν περιορίσει τη δημοτικότητα και του Λαϊκού Κόμματος και του Κόμματος Ελευθερίας. Στα γκάλοπ η δημοτικότητα του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος -που ήρθε έτσι και αλλιώς πρώτο στις εκλογές- ανεβαίνει. Αν γινόνταν τώρα εκλογές την απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή θα την κέρδιζαν οι Πράσινοι και οι σοσιαλδημοκράτες.

Μια πρωτοβουλία από αντιφασίστες, η Δημοκρατική Επίθεση, έχει ξεκινήσει μια καμπάνια για να μαζέψει 900.000 υπογραφές και να προκαλέσει νέες εκλογές. Το μάζεμα υπογραφών, όσο χρήσιμο και εάν είναι για το χτίσιμο ενός πλατιού κινήματος, δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ανάγκη για άμεση δράση. Μόνο οι μαζικές κινητοποιήσεις μπορούν να ανατρέψουν την κυβέρνηση.

ΚΟΣΟΒΟ: ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΜΕΤΑ

Το ΝΑΤΟ έσπειρε θάνατο, ψέματα και μίσος

Απειλεί με νέο αιματοκύλισμα

Απο τις 25 Μάρτη μέχρι και τις 11 Απρίλη του 1999, το ΝΑΤΟ και οι σύμμαχοι του βομβάρδιζαν ανελέητα τη Σερβία. 1100 αεροπλάνα της Συμμαχίας βομβάρδιζαν για 77 μέρες πόλεις, εργοστάσια, γέφυρες, χτυπούσαν "κατά λάθος" καραβάνια προσφύγων και νοσοκομεία. Ηταν ένας άδικος, ιμπεριαλιστικός πόλεμος που στοίχισε χιλιάδες ζωές και ανυπολόγιστες καταστροφές.

Οπως και τόσες άλλες φορές στο παρελθόν, οι Μεγάλες Δυνάμεις προσπάθησαν να καλύψουν τα εγκλήματά τους παριστάνοντας τους υπερασπιστές της δημοκρατίας και των ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Ομως δεν ξεχνάμε τους πραγματικούς λόγους που ώθησαν τους ιμπεριαλιστές σ' αυτό το νέο έγκλημα. Ενα χρόνο μετά, φαίνεται πιο καθαρά πόσο άδικο είχε το ΝΑΤΟ και οι υποστηρικτές του και πόσο δίκιο είχε το αντιπολεμικό κίνημα που διαδήλωνε σε ολόκληρη την Ευρώπη ενάντια τους.

Από τις περσινές αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα

Ψεματα

Στον ένα χρόνο που έχει περάσει από το ξεκίνημα του πολέμου έχουν ξεσκεπαστεί όλα τα ψέματα που έλεγε η προπαγάνδα του ΝΑΤΟ για να τον δικαιολογήσει.

Το πρώτο ψέμα ήταν πως ο πόλεμος έγινε για να σταματήσει η φρίκη των "εθνικών εκκαθαρίσεων".

Η αλήθεια είναι ότι το ξερίζωμα των Αλβανών του Κόσοβο από τα σπίτια τους και τα καραβάνια των προσφύγων κορυφώθηκαν μετά την έναρξη των βομβαρδισμών. Σύμφωνα με στοιχεία της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, από την έναρξη των βομβαρδισμών, οι πρόσφυγες είχαν φτάσει τις 350.000. Μέχρι την υπογραφή της ανακωχής στις 3 Ιούνη ο συνολικός αριθμός των προσφύγων που είχαν φύγει από το Κόσοβο ξεπερνούσαν τις 800.000. Η KFOR -η δύναμη κατοχής του ΝΑΤΟ- εγκαταστάθηκε στο Κόσοβο αλλά η "εθνική εκκαθάριση" συνεχίστηκε, αυτή τη φορά με θύματα τους Σέρβους και τους Τσιγγάνους. Από τους 190.000 Σέρβους που ζούσαν το 1998 στην περιοχή έχουν διωχτεί οι 164.000. Από τους 40.000 Τσιγγάνους -σύμφωνα με την επίσημη στατιστική του '91- σήμερα στο Κόσοβο ζουν μόλις 6-7 χιλιάδες. Οι στρατιωτικοί διοικητές του ΝΑΤΟ δήλωναν και δηλώνουν "αδύναμοι" να σταματήσουν αυτούς τους διωγμούς και το κύμα λεηλασιών, εμπρησμών, βιασμών και δολοφονιών σε βάρος αυτών των πληθυσμών.

Το άλλο ψέμα ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ κάνουν τον πόλεμο για να εξασφαλίσουν την ειρήνη και την σταθερότητα στην "ευαίσθητη" περιοχή των Βαλκανίων και σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Η αλήθεια είναι ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ ξεκίνησαν τον πόλεμο για να εξασφαλίσουν τα στρατηγικά τους συμφέροντα και επιδιώξεις. Η επέμβαση του ΝΑΤΟ ήταν μια επίδειξη πυγμής δεμένη με την την επέκτασή του προς τα ανατολικά. Λίγο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος η Ουγγαρία, η Πολωνία και η Τσεχία είχαν μπει στην Συμμαχία. Ταυτόχρονα ο έλεγχος στην περιοχή των Βαλκανίων είναι το απαραίτητο βήμα για τον έλεγχο των πετρελαιων του Καυκάσου.

Η επέμβαση του ΝΑΤΟ ήταν πίεση πάνω στην Ρωσία η οποία πήρε το μήνυμα και εξαπέλυσε τον βάρβαρο πόλεμό της στην Τσετσενία λίγους μήνες μετά. Ηταν μια απάντηση στις προσπάθειες των ΗΠΑ να απλώσουν την επιρροή τους στην περιοχή του Καυκάσου και της Κασπίας. Αυτός ο ανταγωνισμός δεν εμπόδισε τους ρώσους στρατηγούς να αντιγράψουν όλες τις βάρβαρες μεθόδους των "συναδέλφων" τους του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο.

Λάδι στη φωτιά

Στα Βαλκάνια, η επέμβαση έριξε λάδι στην φωτιά της έντασης. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα ένα χρόνο μετά. Ενοπλες συγκρούσεις έχουν ξεκινήσει γύρω από τρεις αλβανικές πόλεις στην νότια Σερβία και το ΝΑΤΟ εξαπολύει απειλές κατά της Σερβίας. Για να δείξει ότι αυτά δεν είναι απλά λόγια οργανώνει μια τεράστια στρατιωτική κινητοποίηση στο Κόσοβο στα πλαίσια της άσκησης "Δυναμική Απάντηση 2000".

Το ίδιο υποκριτικές ήταν και οι διαβεβαιώσεις των ηγετών της Δύσης ότι ο πόλεμος θα ανοίξει το δρόμο για ένα μέλλον ευημερίας και δημοκρατίας και στο Κόσοβο και στην Σερβία.

Το εμπάργκο έχει βυθίσει στην φτώχεια και τις στερήσεις τους εργαζόμενους στην Σερβία. Η ανεργία φτάνει το 40%. Τις ίδιες ψεύτικες υποσχέσεις έδινε η Δύση και στους Αλβανούς του Κόσοβο. Η δημοκρατία είναι κενό γράμμα, αφού τον έλεγχο της περιοχής τον έχουν οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ και η διορισμένη από τον ΟΗΕ διοίκηση με επικεφαλής έναν γάλλο πρώην υπουργό τον Μπερνάρ Κουσνέρ. Ούτε εκλογές για δημοτικά συμβούλια δεν έχουν γίνει. Παρά τις τυμπανοκρουσίες της Διάσκεψης των ηγετών της Δύσης για την ανασυγκρότηση του Κόσοβο το καλοκαίρι, δεν δώθηκαν καθόλου λεφτά για να επουλωθούν οι πληγές του πολέμου. Οι Αλβανοί πρόσφυγες γύρισαν πίσω για να βρουν τα σπίτια τους κατεστραμένα, τα χωράφια τους σπαρμένα με βόμβες, τις δουλειές κλειστές. Οι υπηρεσίες του ΟΗΕ υπολόγιζαν ότι μέσα στο χειμώνα έπρεπε να δίνουν συσσίτιο για 900.000 στόματα.

Εργατική απαντηση

Την απάντηση σε ένα νέο πόλεμο και στον εθνικισμό μπορούν να την δώσουν οι ίδιοι οι εργάτες στο Κόσοβο και την Σερβία. Είναι ψέμα ότι δεν μπορούν να ζήσουν μαζί. Είναι πέρα για πέρα ψεύτικες οι "αναλύσεις" που παρουσιάζουν όλους τους Σέρβους σαν εθνικιστές και τους Αλβανούς σαν φανατικούς της εθνικιστικής οργάνωσης UCK.

Το καθεστώς του Μιλόσεβιτς από τα τέλη της δεκαετίας του '80 χρησιμοποίησε τον εθνικισμό για να μην έχει την τύχη που είχαν τα άλλα καθεστώτα του ανατολικού μπλοκ. Ο πρώτος στόχος ήταν οι Αλβανοί του Κόσοβο. Το 1989 κατάργησε το καθεστώς της αυτονομίας που απολάμβανε η επαρχία από το 1974 και ξεκίνησε μια πολιτική εθνικής καταπίεσης σε βάρος του αλβανικού πληθυσμού.

Παρόλ' αυτά το καθεστώς του Μιλόσεβιτς βρέθηκε πολλές φορές αντιμέτωπο με ένα κίνημα που απαιτούσε δημοκρατία, σταμάτημα του πολέμου και δικαιώματα για τις εθνότητες που ζούσαν στην Γιουγκοσλαβία και ιδιαίτερα για τους Αλβανούς του Κόσοβο. Οπως το ανεξάρτητο εργατικό συνδικάτο "Νεζάβισνοστ" που είχε καθοδηγήσει σκληρούς εργατικούς αγώνες κόντρα στην καταστολή. "Εμείς παλέψαμε θαραλέα και σταθερά ενάντια σε κάθε πολεμοκάπηλη και εθνικιστική πολιτική, για τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα ενάντια στην καταπίεση των Αλβανών του Κοσυφοπέδιου" τόνιζε σε διακήρυξη του ενάντια στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ πέρσι τον Απρίλη, μαζί με άλλες οργανώσεις. Οπως οι εργάτες του εργοστάσιου της Ζάσταβα που είχαν κατέβει σε απεργία λίγους μήνες πριν τους βομβαρδισμούς και που στις 9 Απρίλη 1999 δέχθηκαν την επίθεση των βομβαρδιστικών του ΝΑΤΟ ενώ βρίσκονταν μέσα στο εργοστάσιο. Οι βόμβες του ΝΑΤΟ φίμωσαν αυτή την αντιπολίτευση.

Τον ακραίο εθνικισμό στους Αλβανούς του Κόσοβο τον έθρεψε η ίδια η Δύση με την πολιτική της. Ο UCK ιδρύθηκε το 1991 αλλά μέχρι το 1996 ήταν μια περιθωριακή ομάδα. Η συντριπτική πλειοψηφία των Αλβανών στήριζε την ηγεσία του Ρουγκόβα, και την "παθητική αντίσταση" ελπίζοντας ότι η "διεθνής κοινότητα" θα δώσει λύση. Ο UCK άρχισε να απλώνει την επιρροή του, όταν τον Νοέμβρη του 1995 οι ΗΠΑ αγνόησαν επιδεικτικά τα αιτήματα των Κοσοβάρων στις συμφωνίες του Ντέητον που τερμάτιζαν τον πόλεμο στην Βοσνία. Ετσι άρχισε να κλιμακώνει την δράση του. Και μέχρι τον Φλεβάρη του 1998 οι ΗΠΑ δια του στόματος του Ρόμπερτ Γκέλμπαρντ ειδικού απελσταμένου στα Βαλκάνια δήλωναν ότι "ο UCK είναι καθαρά τρομοκρατική οργάνωση". Λίγους μήνες μετά, τον ανακήρυξαν "μαχητές της ελευθερίας" και τον χρησιμοποίησαν κυνικά σαν χερσαία δύναμη του ΝΑΤΟ.

Σήμερα, πολλοί Αλβανοί του Κόσοβο σκέφτονται ότι οι εθνικιστές και οι δυτικοί "σύμμαχοι" το μόνο που τους πρόσφεραν είναι βόμβες και φτώχεια.

Στη Σερβία ο Μιλόσεβιτς παραμένει στην εξουσία μόνο και μόνο επειδή οι ηγέτες της αντιπολίτευσης που στρέφονται προς την Δύση νοιώθουν πολύ περισσότερο φόβο για τους αγώνες των εργαζόμενων και της νεολαίας παρά διάθεση να συγκρουστούν με το καθεστώς.

Οι εργάτες -Σέρβοι και Αλβανοί- έχουν κοινό συμφέρον να παλέψουν ενάντια στον εθνικισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Με συμπαράσταση των εργατών στα Βαλκάνια αλλα και σε όλη την Ευρώπη θα πάρει σάρκα και οστά η προοπτική για Βαλκάνια ειρηνικά - Βαλκάνια των εργατών.